

JOLANA MORAVCOVÁ

FINNFA
FI KAROL
KOCOURKOVÍ

Slezská univerzita
Filozoficko-přírodovědecká fakulta
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2009

JOLANA MORAVCOVÁ

FORMA KAROL KOCOURKOVÍ

BAKALÁŘSKÁ DIPLOMOVÁ PRÁCE

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: odb. as. Mgr. Václav Podestát
Oponent : Prof. Mgr. Jindřich Štreit

Slezská univerzita
Filozoficko-přírodovědecká fakulta
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2009

DĚKUJI mnohokrát za vedení práce, konzultace a spoustu cenných rad a typů na knihy a osobnosti spojené s touto problematikou odb. as. Mgr. Václavu Podestátovi. Děkuji za výjimečnou laskavost a vyčerpávající přístup při shromažďování materiálů k této práci, za poskytnutí cenných archivních materiálů, zpřístupnění dokumentace a získání osobních kontaktů manželům Anně a Karlu Kocourkovým a jejich synovi Ondřejovi Kocourkovi.

PROHLAŠUJI,

že práci jsem vykonala samostatně a použila pouze citovanou literaturu. Pokud v textu uvádím přímou řeč, vycházím z osobních rozhovorů osob spojených s tímto tématem.

SOUHLASÍM,

aby tato práce byla zveřejněna zařazením do knihovny Filozoficko – přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, a Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a na internetové stránky Institutu tvůrčí fotografie.

V Opavě, dne 1.9.2009

Jolana Moravcová

OBSAH

Předmluva	5
Anna Kocourková	
Životopis	6
Fotografická tvorba	9
Anna a její muži	
Karel Kocourek	29
Ondřej Kocourek	37
Organizátorská a činnost	40
Závěr	55
Anketa „Anna Kocourková“	56
Seznam použité literatury	63
Seznam výstav	64
Obrazová příloha	70
Novinové články	74
Jmenný rejstřík	75

PŘEDMLUVA

Proč právě Anna a Karel Kocourkovi? Snad je to dáno mým fotografickým původem. Jsem rodačka z Chebu a díky chebské galerii fotografie – Galerii 4 jsem měla neocenitelnou příležitost proniknout blíže do tajů fotografického umění. Při setkávání se s fotografy a výtvarníky kolem této instituce jsem slyšela mnohé o legendární Anně Kocourkové z Plzně, která svou neúnavnou organizátorskou a výstavní činností ovlivnila nejednoho západočeského fotografa, malíře nebo sochaře. Původně jsem se domnívala, že se ve své práci budu věnovat pouze Anně Kocourkové, ale již při našem prvním setkání na dílně dokumentární fotografie „Ašsko po dvaceti letech“ pořádané Galerií 4 na podzim roku 2008 jsem pochopila, že její nejen životní, ale i fotografická pouť je zcela neodmyslitelně spjata s manželem Karlem Kocourkem. Toto mé zjištění víceméně potvrdily i odpovědi na anketní otázky, které jsem položila několika významným fotografům, galeristům a výtvarným umělcům, jež se ní potkali během své umělecké pouti. Snad nejvýstižněji se mému poznání odpovědí na otázku „Jaká první myšlenka se Vám vybaví v souvislosti se jménem Anna Kocourková?“ přiblížil Václav Malina, ředitel Galerie Města Plzně: „Aničku Kocourkovou si nedovedu vybavit bez Karla Kocourka, je to dokonale sehraná dvojka, oba jsou ověšeni fotoaparáty a fotí si každý po svém. Anička je skvělá přes portrét a umění, Karel je perfekcionista a zabývá se především dokumentem. Svou ženu miluje a stojí proto tak trochu v jejím stínu, je jí vždy plně k službám se vší skromností ji upřednostňuje.“ I z této odpovědi vyplývá, že Kocourkovi nelze popisovat jako autorskou fotografickou dvojici v pravém slova smyslu jakými jsou v české fotografii například Alena Dvořáková a Viktor Fischer, Štěpánka Stein se Salimem Issou nebo relativně nová autorská dvojice manželé Radim a Barbora Žůrkovi. Anna a Karel Kocourkovi jsou svébytné osobnosti tvořící samostatně a přesto spolu, a tak bych je chtěla ukázat i ve své práci.

Anna Kocourková, Dvojportrét, 28. 2. 2008

ANNA KOCOURKOVÁ

ŽIVOTOPIS

Anna Kocourková, roz. Štaifová, se narodila 17. září 1942 v Plzni, kde žije dodnes ve stále stejném domě. Jedinými změnami byly stěhování v rámci domu o 2 patra a název ulice, původně Klatovská třída, v době totalitní Třída 1.máje a nyní opět Klatovská třída. Vystudovala Vyšší hospodářskou školu v Plzni, kterou ukončila v roce 1960. Škola se mimochodem nacházela jen přes ulici od rodného domu. Ihned po absolvování nastoupila do plzeňské Škodovky jako administrativní pracovnice. V létě roku 1962 se při podnikovém zájezdu k moři do Bulharska seznámila s Karlem Kocourkem, za kterého se za dva roky, tedy 16. 9. 1964 provdala. V roce 1965 se manželům narodil první syn, pojmenovaný po otci Karel. Druhý syn, Ondřej, se narodil v roce 1968. V květnu roku 1973 nastoupila po sedmileté mateřské dovolené jako metodička do Krajského kulturního střediska v Plzni, kde měla na starosti střídavě Odbory filmu, fotografie a výtvarného umění, kde nahradila ve funkci Stanislava Bukovského. Zde pořádá soutěže, přehlídky, výstavy a přednášky v oborech fotografie, filmu a výtvarného umění. Krajské kulturní středisko, které sídlilo v Reslově ulici 12, se po roce 1989 transformovalo na Městské kulturní středisko a zde pracovala Anna Kocourková do roku 1991. V letech 1972 až 1976 studovala na Škole výtvarné fotografie v Brně, která byla předchůdcem Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jejím nezapomenutelným spolužákem byl dle slov autorky například Vojtěch Bartek.

Anna Kocourková, Autoportrét, kolem 1972

V letech 1978–1979 absolvovala dvouleté mimořádné studium na pražské AMU – Fakultě filmové a televizní – obor umělecká fotografie. Zde se mohla účastnit zapsaných přednášek a cvičení bez nutnosti skládat zkoušky z těchto předmětů: Dějiny výtvarného umění – prof. František Dvořák, Fotografická technika – Jaroslav Šimek, Skladba fotografického obrazu–Prof. Ján Šmok, Grafická úprava a tisk – Jaroslav Krejčí, Dějiny fotografie – Ing. Peter Tausk, Dějiny uměleckých řemesel – Dr. Milena Lamarová. Poté stihla ještě v letech 1977 až 1980 vystudovat nástavbu, dnes pomaturitní studium, na Střední knihovnické škole v Praze – obor vzdělávání dospělých.

Po revoluci v roce 1989 cítila Anna Kocourková potřebu dělat „kulturu“ jinak. Podílela se na vzniku X-Centra, které bylo předchůdcem Galerie města Plzně. X-Centrum² vzniklo 1. 6. 1991 jako příspěvková organizace Magistrátu města Plzně. Jeho první ředitelkou byla Jana Zemanová. Jana Zemanová i Anna Kocourková byly do té doby pracovnice Krajského a potom přetransformovaného Městského kulturního střediska. V roce založení přichází do X-Centra třetí žena, Helena Fenclová, která se 1. 2. 1993 stala jeho ředitelkou. K tomuto datu odchází Anna Kocourková a později i Jana Zemanová.

Od roku 1990 narůstají její organizátorské aktivity. Mimo své zaměstnání se ve volném čase věnuje spolu s manželem širšímu výtvarnému životu nejen v Plzni a jihozápadních Čechách ale i blízkém Bavorsku a Horním Rakousku.

Stává se spoluautorkou, organizátorkou a kurátorkou mezinárodních sochařských a malířských sympozií, výstav a různých doprovodných akcí.³

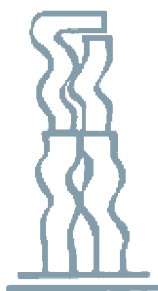
Počátkem února 1993 se Anna Kocourková spolu s manželem stěhuje na čas do Prahy. Zde pracuje v nakladatelství Kincl & Hauner jako redaktorka, ale především měla na starosti marketing. Nakladatelství se zabývalo převážně vydáváním obrazových publikací o české krajině a produkcí městských pohlednic, zejména Prahy. Miroslav Hauner je také fotografem a plzeňským rodákem a spousta vydávaných publikací tak byla věnována západočeskému kraji. K nejnámějším obrazovým Miroslava Haunera patří knihy Plzeň (1976, část fotografií), Západní Čechy: krajina, architektura, umění (1980, 1982, 1984, 1987), Česká krajina (1986, 1990) a Plzeň–město (1995).

11.6.1997 odchází Anna Kocourková do předčasného důchodu. Vrací se zpět do rodného domu v Plzni a od té doby se stává zcela nezávislá a věnuje se pouze fotografii a organizátorské činnosti. Přestože v Praze strávila jen něco málo přes čtyři roky považuje dobu zde prožitou za svá nejlepší léta.

V roce 1999 byla Anna Kocourková oceněna jako první cizinka a první občan České republiky Kulturní medailí spolkové země Horní Rakousy na rakouském velvyslanectví v Praze za své organizátorské aktivity, zejména za spolupráci při pořádání desetiletého cyklu česko-rakousko-německých sochařských sympozií v rámci projektu Grenzgänger, probíhajícího v letech 1991–2000.

V roce 2001 obdržela cenu St.-Anna Preis za duchovní a kulturní sblížení tří sousedních zemí Bavorska, Čech a Horních Rakous, kterou uděluje známá sochařská rodina Reiterů 1x ročně v Julbachu v Horním Rakousku. Anna Kocourková je v 16-ti leté historii předávání této ceny první a dosud jedinou Češkou, která ji získala.

V současné době žijí Anna a Karel Kocourkovi ve stejném domě v Plzni, na Klatovské třídě 26...

ST-ANNA-PREIS

FOTOGRAFICKÁ TVORBA

POČÁTKY

K fotografii přivedla Annu, podobně jako jejího manžela, náhoda. Po jejich osudovém seznámení se v Bulharsku v roce 1962 na dovolené u moře, to byl právě Karel Kocourek, který ji poté co si vzájemně vyměnili několik fotografií z onoho pobytu přiměl dát jeden z jejích snímků, do soutěže „škodovického“ fotoklubu. A tato téměř jedna z prvních fotografií autorky, pořízená na vypůjčený fotoaparát, nyní už nenalezená, zde získala 1.cenu. To by mohl být dle vzpomínek autorky počátek její fotografické tvorby. Zhruba od roku 1964 společně navštěvovali různé fotokroužky, které v té době fungovaly v Plzni a také fotoklub tehdejšího ROH ve Škodovce, kde oba pracovali. Ve fotoklubech sbírali zkušenosti s technikou fotografování, učili se pracovat a technicky zdokonalovat v temné komoře. Bylo to pro oba období hledání se, fotografování zejména očima bez použití fotografického přístroje, období ukládání obrazů do paměti. Po pěti letech této činnosti ve fotoklubech usoudili, že jim neposkytují tolik volného prostoru, kolik by chtěli a potřebovali. Zejména nedostatek volné kapacity v klubové temné komoře je přiměl k zařizování a vybavování vlastního zázemí doma. V bytě na Klatovské třídě si vybudovali velký ateliér. Od té doby se stali Anna a Karel nezávisly na fotoklubech po technické stránce. Jenže vybavit se v té době kvalitnějšími fotopřístroji bylo dle slov Anny Kocourkové docela obtížné. Jedním z důvodů bylo že, získat „devizy“ na zakoupení fotografických přístrojů nebo kvalitnějších fotografických materiálů bylo pro běžného fotoamatéra prakticky nemožné. Kocourkovi byly členy Svazu českých fotografů, založeného na 1. ustavujícím sjezdu v roce 1969. Před rokem 1989 byl Svaz českých fotografů (SČF), organizací, která sdružovala více než 6000 členů, měla krajské organizace, mnohé fotokluby byly bohatě dotovány podniky, odbory i státem. SČF pořádal celostátní soutěže, organizoval výstavy, sdružoval amatérské tvůrce, vydával fotografickou literaturu, tedy spíše metodické brožury, a byl reprezentantem české amatérské fotografie navazujícím v poúnorovém čase 1948 na do té doby fungující fotokluby. Po stránce teoretické tak Kocourkovi zázemí měli. Po stránce praktické, co se vybavení týče, jim nezbylo než hledat vybavení „z druhé ruky“ v inzertních rubrikách tehdejších periodik. K tomu se váže úsměvná historka o koupi jejich prvního fotografického přístroje značky Linhof, formátu 10x15 cm od jedné vdovy po fotografovi v Rokycanech roku 1975. Tržní cena tohoto přístroje se pohybovala kolem

7 tisíc korun, vdova požadovala 3 tisíce a Anně Kocourkové se to zdál tento obchod nereseriozní. Snažila se vdovu přimět k navýšení ceny z její strany, ta ovšem necouvla a přístroj jim prodala za počáteční požadovanou sumu.

Raná fotografická tvorba Anna Kocourkové byla čistě výtvarná, zabývala se ponejvíce detaily městských prvků jakými jsou zdi a střechy domů, struktury asfaltových komunikací, lidské stopy v čerstvě napadaném sněhu. Autorku fascinovaly obrazy detailů přírodnin. K tomuto hledání zajímavých městských prvků možná přispěl i fakt, že prvorozený syn Karel, byl dítě „nеспavec“ a tak ve snaze uspat jej procházela Anna s kočárkem nekonečné hodiny městem. Při této činnosti poznávala zajímavá místa, kam se mohla opakovaně vracet a sledovat jejich proměny v čase. Naučila se s sebou vozit jako nezbytné příslušenství v kočárku fotoaparát. Kočárek už dávno nevozí, ale od té doby má u sebe nějaký fotografický přístroj téměř vždy.

Svoji první autorskou výstavu pod názvem „Fotografické obrazy“ uspořádali společně se manželem Karlem Kocourkem v roce 1970, na podnět tehdejšího metodika Krajského kulturního střediska v Plzni Františka Trčky. František Trčka byl duchovním tvůrcem výtvarné skupiny Intensit. Skupina byla založena v roce 1967, jejími dalšími členy skupiny byli např. Jiří Degl, Antonín Lněnička a Stanislav Bukovský. Anna a Karel Kocourkovi bývali hosty na jejich akcích a výstavách. Intensit byl nucen díky výstavě v roce 1971, která byla těsně před jejím zahájením oficiálně zakázána, svoji činnost přerušit až do porevoluční výstavy v roce 1991 v Domě kultury v Plzni, kdy se stali Kocourkovi jejich hosty. Skupina Intensit svoji aktivní činnost nikdy oficiálně neukončila. Přátelství s Františkem Trčkou a Stanislavem Bukovským vyústilo v jednu z oblastí fotografické tvorby obou manželů Kocourkových. S nimi začali navštěvovat výtvarné ateliéry a dokumentovat výtvarné projekty své i dalších pořadatelů.

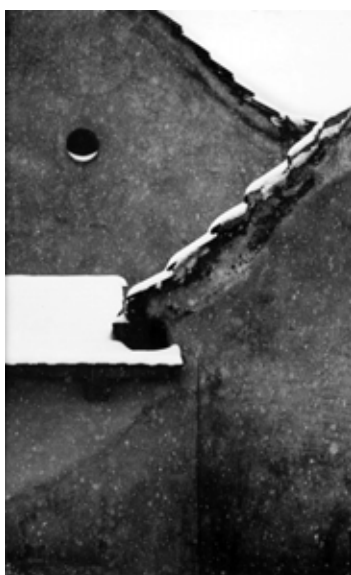
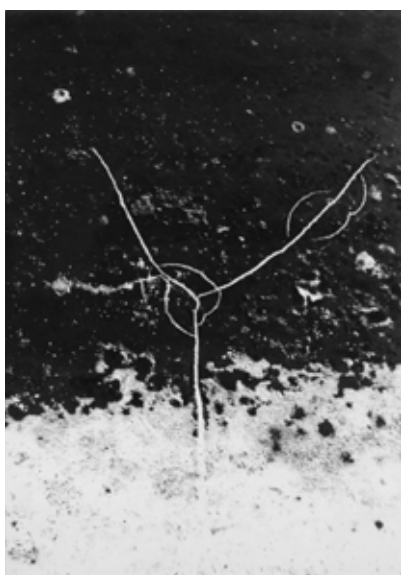

Anna Kocourková, Ateliér V.Kudery-Křapíka, 1982

Výstava „Fotografické obrazy“ proběhla ve Výstavní síni na Náměstí Republiky 16 v Plzni, trvala pouhých deset dní, což prý byla doba pro tuto výstavní síň zcela obvyklá. Jednalo se o černobílé velkoformátové fotografie detailů různých objektů, detailů přírodnin. Snímky byly adjustovány přilepením čistou želatinou na sololitové desky. Kocourkovi je mají dodnes pověšené doma v pracovně, bez zjevných známek chemického poškození, způsobeného přirozeným dopadajícím světlem.

70. LÉTA 20. STOLETÍ

Počátkem sedmdesátých let začíná fotografovat spolu s manželem zdevastovanou krajinu opuštěných rudných dolů v okolí Ejpovic ejpovickou krajinu mapují v období let 1972 až 1976. Tyto fotografie dosud nebyly souborně prezentovány na žádné výstavě. Anna Kocourková použila pouze malý sekvenční cyklus „Putující kámen“ v počtu 5 fotografií na výstavě Ženy s kamerou II v roce 1974. Pár fotografií ejpovické krajiny použila také v rámci plnění povinného úkolu na Škole výtvarné fotografie v Brně. Od roku 1972 se zabývá i dokumentární fotografií, zejména záznamy různých akcí.

Anna Kocourková,
Fotografické obrazy, kolem 1970

Anna Kocourková, Putující kámen,
Ejpovice, 1972–1976

Poměrně velký vliv na tvorbu Anny Kocourkové mělo studium na Škole výtvarné fotografie v Brně v letech 1972 až 1976. Zde se setkala s význačným výtvarníkem, fotografem teoretikem, spisovatelem a pedagogem Dr. Václavem Zykmandem, který v této škole působil poté, co mu byl v roce 1972 udělen zákaz vyučovat na vysoké škole pro své zásadové postoje k pojetí kultury a umění. Do té doby, v letech 1960–1972, vedl na Filosofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. katedru výtvarné teorie a výchovy, kde habilitoval v roce 1966.

V letech 1978–1979 při absolvování teoretické výuky na pražské AMU–Fakultě filmové a televizní zapůsobily na Annu Kocourkovou zejména přednášky fotografů a teoretiků Ing. Petra Tauska a Prof. Jána Šmoka, a dále historika umění prof. Františka Dvořáka.

Anna a Karel
Kocourkovi,
PF 1976
(na fotografii
Ondřej
Kocourek)

Setkání s těmito osobnostmi neovlivnily dle Anny Kocourkové způsob jejího fotografování ale způsob myšlení jako takového. Například citát ing. Tauska: „Současné umění je estetikou situace“, si pamatuje a přemýšlí o něm dodnes.

V této době Anna Kocourková samostatně nevystavuje, je účastnicí skupinových výstav Ženy s kamerou I, II a III pořádané vždy v Praze na Staroměstské radnici, (1972, 1974, 1977), XI. Celostátní výstavy amatérské fotografie v Praze (1968), I. Celosvazové výstavy výtvarné fotografie na Staroměstské radnici v Praze (přelom let 1970/1971), s manželem Karlem se účastní výstavy Manželé s kamerou v Praze (1973) či soutěžní výstavy Štít Viléma Heckla v Liberci (1976).

80. LÉTA 20. STOLETÍ–SOUČASNOST

Koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let se Anna Kocourková věnovala zejména dokumentární fotografii. Toto období je spojené s účastí na pěti ročnících víkendových teoretických dílen v letech 1983 až 1987 pořádaných prostřednictvím Zbyňka Illka metodika Okresního kulturního střediska (OKS) v Chebu, od roku 1985 nově založenou institucí Galerii 4 – výstavní síní OKS, kterou začal vést Zbyněk Illek. Anna Kocourková se těchto dílen zúčastňovala nejen organizačně jako zástupce nadřazeného Krajského kulturního střediska v Plzni, ale spolu s manželem také jako autoři. Tyto dílny probíhaly tři dny v Podlesí u Dolního Žandova. Účastníky byli zájemci z celých západních Čech. Součástí dílen byly přednášky věnované portrétu, krajinářství, dokumentární fotografii, byli sem zvaní významní fotografové a teoretici fotografie, kteří anonymně hodnotili předkládané fotografie účastníků, jichž bylo v posledním ročníku téměř

stovka, hodnotili. Mezi pozvanými odborníky byli například Miroslav Vojtěchovský, Jiří Macků, Pavel Štecha, Antonín Braný, Josef Moucha, Lukáš Kliment nebo Bořek Sousedík. Postupem doby přestal způsob těchto dílen připadat hlavnímu organizátorovi Zbyňkovi Illkovi inspirativní, protože spousta autorů nebyla ochotna nechat se poučit, a proto začal své aktivity směřovat na užší okruh lidí, kteří byli ochotni pracovat především sami na sobě. Těmito dílnami prošel například i Václav Podestát, který tak pokračoval s vlastní fotografickou tvorbou přes ITF a FAMU až pedagogické činnosti v oboru nebo také Eva Frančeová, Milan Kužel, Jan Rauner a Libuše Jakubcová. Teoretické tvůrčí dílny se postupem doby změnilly na týdenní praktické dílny, jejichž účastníky se stali na jedné straně profesionální fotografové a na straně druhé amatéři. Praktické dílny probíhaly v letech 1988–1992 postupně v pěti oblastech chebského regionu – Ašsko, Lubsco, Františkolázeňsko a Skalensko, Mariánskolázeňsko a samotný Cheb. Zde vytvořila autorka soubor *Důchodový věk*, *Medailon houslařského mistra Josefa Vávry z Lubů*, portrétní cykly osobností různých profesí, konceptuální soubory zabývající se městskými vývěsními štíty a cedulemi. Dílen se účastnila spolu s manželem Karlem a se synem Ondřejem. Karel Kocourek se věnoval dokumentaci průmyslových podniků a jejich zaměstnanců. Syn Ondřej vytvořil cyklus *Slavnosti mládeže*, cyklus *Ředitelé*, cyklus portrétů pod

Anna Kocourková, *Důchodový věk*, Luby 1989

názvem Podnikatelé. V roce 1998 byla Anna Kocourková, společně se svými muži – manželem Karlem a synem Ondřejem, pozvána opět do Aše na tvůrčí dílnu Ašsko po deseti letech, aby zde spolu s ostatními účastníky projektu zachytili změny, které se v této pohraniční oblasti udály od roku 1988. I z této dílny vznikl obsáhlý katalog. Anna Kocourková se zde věnovala cyklu vývěsních štítů hotelů a restaurací a opětovně cyklu důchodový věk. Do Aše se fotografující Kocourkovi vrátili ještě potřetí, na podzim roku 2008 na dílnu Ašsko po dvaceti letech. V tomto roce Anna požádala o změnu svého obvyklého tématu, vypustila důchodový věk a věnovala se spíše cyklu aktuálních vizuálních změn vzhledu města, např. detailů výstavby nové městské komunikace. Muži Kocourkovi v tématech z předchozích ročníků pokračovali.

V souvislosti se spoluorganizováním mezinárodních sochařských symposií ve dřevě Grenzgänger v letech 1991–2001 pořádaných na různých místech v česko-rakousko-německém pohraničí vytváří spolu s manželem portréty účastníků a doprovodnou dokumentaci průběhu těchto akcí. Součástí vystavovaných výsledků sochařských prací se tak stává pravidelně i expozice zhruba 30 až 50 snímků Anny a Karla Kocourkových z průběhu každého symposia. Během 10 let tak vznikl bohatý fotografický archiv tohoto projektu. Stejnou fotografickou pozornost věnovali oba manželé i dalším projektům, které spoluorganizovali: byla to v letech 1992–1997 symposia kovových plastik Winged Arrow v Plzni a v letech 1999–2004 symposia velkoplošné malby v Plasech na téma Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis. Nejnovějším projektem tohoto typu je Karel Klostermann/2008.⁴

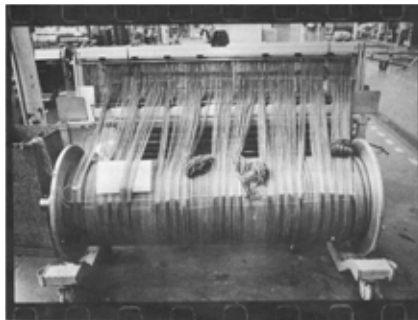
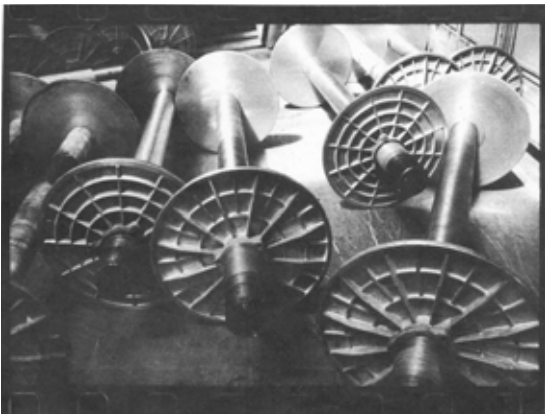
Anna Kocourková, *Hotely a restaurace, Ašsko po deseti letech, 1998*

Anna Kocourková, Důchodový věk, Ašsko 1988

Karel Kocourek, Aritma, Ašsko, 1988

▶▼
Karel Kocourek, Ohara, Ašsko, 1988

Karel a Ondřej Kocourkovi, Tři klasické motivy, Ašsko po deseti letech, 1998

Ondřej Kocourek, Slavnost mládeže, Ašsko, 1988

Ondřej Kocourek, Slavnost mládeže, Ašsko, 1988

Od roku 1996 fotografuje Anna Kocourková intenzivněji barevně. Odchodem do předčasného důchodu v roce 1997 nastává období absolutní tvůrčí svobody. Autorka získává pro svoji tvorbu dostatek času, vnitřní klid. Postupně vznikají soubory nearanžovaných záběrů na první pohled obyčejných a všedních věcí, ve kterých se objevují skryté obrazové symboly a vizuální metafory, které jsou následně sestavovány do neobvyklých spojení. Barva v jejích fotografiích tak mnohem intenzivněji působí na vnímání obrazového sdělení, přesto, že v některých snímcích je barva velmi redukována. Od počátku nového tisíciletí Anna Kocourková své dílo hojně vystavuje nejen v České republice, ale i v zahraničí. Výstavy prezentují cykly s názvy Totální poezie (1996–dosud neuzavřený cyklus), Mail-art (1997–dosud neuzavřený cyklus), Homage (2003–2004), Citace (2000–2003), Město (2004–dosud neuzavřený cyklus), Construction (2004), Osm zastavení (2004) a novější mini soubory pod názvy Monochromy, Triptychy, Diptychy, Autosalon BMW, Červený Les, Pasov, Pletivo nebo Zrcadlo přírody z let 2004–2009.

Anna Kocourková, TOTÁLNÍ POEZIE, Klatovy, 1998

Cyklus Totální poezie začal vznikat v roce 1996, dosud je neuzavřený. Dle slov autorky není snadné udělat dobrou fotografii, proto soubor vzniká pomalu, po jednotlivých snímcích, většinou při cestování, pouze dva snímky pocházejí přímo z Plzně. Obsahově představují náladové fotografie krajiny, architektonické detaily staveb, detaily dlažeb z různých koutů Evropy nebo motivy kontrastů a harmonie hmoty a světla vytvářených barevnými vitrážemi katedrály v Bayeux. Nutno zdůraznit, že tento cyklus patří mezi autorčiny nejoblíbenější fotografie. Výstavní formát snímků je cca 1 m x 0,7 m, vznikaly klasickou cestou barevné analogové fotografie, v současné době čítá cyklus zhruba 30 snímků. Presentace cyklu není pevně daná, většinou nejsou vystavovány všechny snímky najednou, jejich uspořádání je závislé na typu a velikosti výstavního prostoru. Velkou zásluhu ve výběru fotografií tohoto cyklu lze přičíst i synovi Ondřejovi, který bývá hned po muži Karlovi jedním z prvních kritiků autorčiných fotografií.

Anna Kocourková, TOTÁLNÍ POEZIE, Bayeux, 2002 (2x)

Cyklus Mail-art (1997–dosud neuzavřen), vystavený poprvé v roce 2002 v Plzni představuje originální poštovní korespondenci mezi Annou a Karlem Kocourkovými s hornorakouským literátem a výtvarníkem Richardem Wallem z Katsdorfu. Umělci se navzájem poznali v březnu roku 1997 v Plzni při výstavě koláží a literárním

čtení básní a esejí Richarda Walla uspořádané Rakouskou knihovnou v Plzni pod záštitou Úřadu pro kulturní vztahy se zahraničím spolkové země Horní Rakousy a Rakouského kulturního institutu v Praze. Kocourkovi posílají fotopohlednice a Richard Wall odepisuje vlastními pohlednicemi vytvářenými formou koláže a jiných kombinovaných technik. Tento projekt zahájený v roce 1997 stále pokračuje a za tuto dobu vzniklo více než 400 ks navzájem poslaných zásilek. Sami Kocourkovi

odeslali přibližně 250 kusů. Soubor byl vystavený v České republice, v Rakousku a Itálii. V současné době Kocourkovi přemýšlejí o změně formy fotopohlednic. Přáli by si, aby Richard Wall dotvářel a posílal zpět přímo jejich vlastní fotografie.

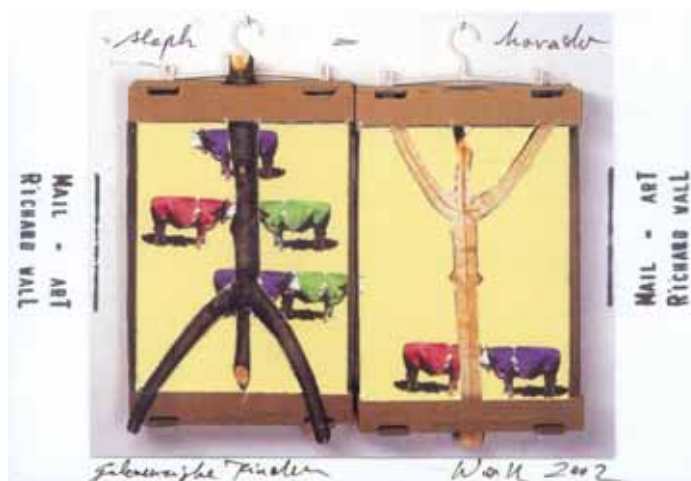

Anna Kocourková
TOTÁLNÍ POEZIE
▶▶ Granville, 2002
▶ Pont du Hoc, 2002

Anna a Karel Kocourkovi,
Mail-Art, 1997–99 ▶▶

Richard Wall,
Mail-Art, 2002 ▶▶

Při své organizátorské činnosti se Anna Kocourková mnoho let setkává s výtvarníky z celé Evropy a tak při návštěvách jejich ateliérů vytváří nejen běžnou dokumentaci a jejich portréty ale nachází zde inspiraci pro své dva cykly *Homage* a *Citace*.

Cyklus *Homage* (2003–2004), nebo-li pocty českým i světovým umělcům jakými jsou Václav Boštík, Václav Malina, Jiří Kolář, Ladislav Novák, Jesús Rafael Soto, Hubert Huber, Robert Delaunay, Hermann Nitsch, Pino Guzzonato, Koloman Moser, Piet Mondrian, atd. představují obrazové srovnání, volné asociace inspirované díly výše jmenovaných a zároveň emotivní vazby autorky k těmto osobnostem. Autorka ve svých záběrech nalézá tvaroslovné geometrické prvky děl „citovaných umělců“. Soubor představuje v současné době zhruba 12 snímků. Poprvé byl vystaven v kabinetu Městské galerie Městského muzea v německém Deggendorfu v roce 2004.

V cyklu *Citace* (2000–2003) se jedná o snímky autentických fragmentů z reálného díla umělce jakými jsou snímky s názvem *Fritz Hundertwasser* nebo *Man Ray*. Některé záběry vznikly přímo v uměleckých ateliérech citovaných osobností jakými jsou snímky *Pino Guzzonato* a *Carlo Scarpa*.

Anna
Kocourková,
– HOMAGE
(1) Hubert
Huber, 2004
(2) Hermann
Nitsch, 2004
(3) Ladislav
Novák, 2004
– CITACE
(4) Fritz
Hundertwasser,
2004
(5) Man Ray,
2003

Cyklus Město (2004–dosud neuzavřen) častěji prezentovaný pod názvem Stadt představuje detaily struktury dlažeb a stop v asfaltu na zdech a silnicích, mizející detaily stopy laku oprýskané dopravní značky. Leckdy se objeví barevná duha, nebo paprsek světla, rozhraní tmavých a mizejících ploch, barevné čáry v asfaltu jako stopy existence v čase. Čas a působení klimatických změn jakými jsou déšť, sníh nebo mráz se tak nevědomky stávají spoluautory tohoto cyklu. Soubor Stadt je podobně jako cyklus Totální poezie stále otevřen, inspirace městskými motivy je nekonečná.

Anna Kocourková, MĚSTO
▶▶ Madrid, 2005
▶ Praha, 2005

V cyklu *Construction* (2004) se objevují motivy fragmentů soudobých technických staveb, jsou to detaily nýtované konstrukce kovového mostu v Antverpách s kresbami sgrafitti. Tyto kresby zdánlivě obsahují tajemné vzkazy, které stejně jako kdysi skalní kresby předávají poselství jen zasvěceným. Cyklus představuje celkem 8 fotografií a poprvé byl představen během výstav *Colors of Anna Kocourková* v roce 2005 v Galerii U Bílého jednorožce v Klatovech.

Osm zastavení (2004) je cyklus snímků vyspravované a pospojované hmoty silničního povrchu v náhodně vzniklých symbolech kříže inspirující se středověkým počtem Křížové cesty. Autorka je fascinována texturou silničního povrchu, monochromatické pozadí rozčleňují dělicí bílé a spojnicové černé asfaltové čáry umocňující předobraz kříže.

Nejnovější minisoubory o počtu 3–4 snímky s názvy *Monochromy*, *Triptychy*, *Diptychy*, *Autosalon BMW*, *Červený les*, *Pasov*, *Pletivo* vznikaly zhruba v posledních čtyřech letech, tj. od roku 2004 do roku 2009. I v těchto malých sériích hrají rozhodující roli na snímcích jasné geometrické minimalistické struktury (*Pletivo I,II, III*, 2005) či impresivní shluky barevných skvrn (*Červený les*, 2005) zachycené často v samotném centru velkoměst ve výkladních skříních luxusních obchodů, na oplocených ohradách stavenišť či v odlescích kapot nablýskaných limuzín.

Anna Kocourková, *CONSTRUCTION*, Antwerpen, 2004 (2x)

Anna Kocourková, *Osm zastavení I-III*, 2004

Anna Kocourková, *TRIPTYCH*, Praha, 2004

Anna Kocourková, Monochrom, Plzeň, 2004 (4x)

Anna Kocourková, Diptych, Amsterdam II, 2004 (2x dole)

Anna Kocourková,
Pro Petra Schlemihla I-III, 2006

Zajímavý je také minisoubor 3 fotografií Pro Petra Schlemihla (2006), volná asociace na téma muže, který zaprodal svůj stín za značné bohatství Ďáblovi, jedná se o stínohry postav na oprýskané barvě vodorovného silničního značení. Tento soubor se stal majetkem deponitáře Artotéky města Plzně, což je instituce zřízená v roce 1996 Radou města Plzně a spravovaná Odborem kultury magistrátu města Plzně. Posláním Artotéky je nakupovat výtvarná díla do majetku města, soustřeďuje se především na tvorbu umělců působících na území města Plzně a plzeňského regionu. Artotéka města Plzně čítá dle posledních údajů na 120 uměleckých děl.

Anna Kocourková, Zrcadlo přírody, 2007

Prvním a dosud jediným souborem inscenované fotografie je cyklus Zrcadlo přírody (2007), kdy autorka použila skleněné zrcadlo k dotvoření záběrů kontrastu stromů a nebe. zrcadlo jako takové je na fotografiích příznáno.

Zcela čerstvými jsou fotografie z projektu Čechy leží u moře (2009), pořádaného Galerií města Plzně a Městskou galerií v německých Brémách. Anna Kocourková zde nafotografovala cyklus fotografických zážitků z návštěv ateliérů výtvarných kolegů z Brém. Vznikly tak snímky detailů záhybů sedaček a židlí v konfrontaci s detaily materiálů používaných k malbě, s detaily částí pomalovaných ploch, barevných cákanců a dalších ateliérových propriet. Karel Kocourek se stejného projektu účastnil také, jeho výsledkem byla fotografické dokumentace pečlivě připravené dvoudenní anabáze brémským umělcem a iniciátorem projektu Tilmanem Rothermelem, který ukazoval Anně Kocourkové cestu k moři.

Anna Kocourková
Čechy leží u moře, Ateliéry,
Bremen, 2009

Anna Kocourková si při fotografování zakládá na tom, že vždy fotografuje na plný formát, tj. bez nutnosti výřezu požadovaného záběru, své fotografie nikdy nearanžuje, vždy jsou jen fotografickým výřezem obrazu reálné skutečnosti. Přibližně do roku 2008 fotografovala Anna své cykly výhradně analogovým přístrojem. Nyní používá ke své tvorbě i fotoaparáty digitální. Nejoblíbenějšími a nejpoužívanějšími fotoaparáty obou typů jsou pro ni i pro manžela Karla produkty od Nikonu (F70, F80, D80) a velkoformátové Cambo 9x12 s objektivy od Nikonu.

Anna záběry neinscenuje, své snímky většinou potkává náhodně, nalezené obrazy v ní vyvolávají nejrůznější asociace, přesto jsou téměř vždy dílem okamžiku, není možné vracet se na stejná místa a zhotovit dokonalejší záběr. Svou roli vždy hraje správný čas na správném místě, neopakovatelná světelná atmosféra, autorčin pocit. Divák, při pohledu na fotografie Anny Kocourkové, získává šanci zapojit své smysly a rozvíjet svoji představivost. Bývá tak vtažen do poetického světa autorčiny mysli bez rušivých vlivů odvrácené strany civilizace. Neboť civilizovaný člověk je zvyklý vnímat obrazy v celcích, jednotlivé detaily mu unikají nebo je zcela velkoryse přehlíží.

Karel Kocourek, Čechy leží u moře, Tilman Rothermel ukazuje
Anně Kocourkové cestu k moři, Bremen, 2009

Anna Kocourková, Červený les, 2005

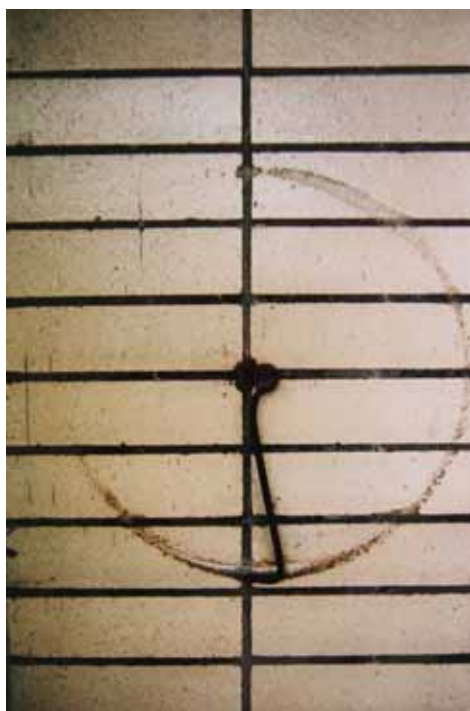
Její fotografické obrazy reálné skutečnosti vypadají podobně poeticky a fantaskně jako obrazy malířské. Rané snímky vycházely z podobných tendencí českého surrealismu a druhé vlny avantgardy, kterému se věnovali např. Jindřich Štýrský nebo Emila Medková, později pak Vilém Reichmann nebo jeden z Anniných pedagogů na Škole výtvarné fotografie v Brně Václav Zykmond. Ten o jejích fotografiích v době studia napsal: „Všechny Vaše snímky do jednoho se mi velmi líbí. Kolekce jako celek rozhodně patří k tomu nejlepšímu, co v naší škole vzniklo. Máte velmi jednotný styl, jednotnou techniku. Všechny Vaše snímky vyvolávají velmi konkrétní, osobitou atmosféru se silným emotivním nábojem. Velmi sympatické je, že dovedete experimentovat a že ve svých experimentech dosahujete stejně sympatických výsledků jako v klasické fotografii.“ Současné barevné fotografické cykly Totální poesie nebo Osm zastavení mohou vyvolávat paralelu

s cykly Ticho a Kříže volné fotografické tvorby Dušana Šimánka, který je podobně jako Anna těžko zařaditelný do kontextu české fotografie. Oba spojuje podobné vnímání skutečnosti, které je nepochybně vlastní malířskému cítění. Své fotografie nemanipulují, pracují s barevnými plochami, jež vytváří výsledné kompozice, které přesahují rámec tradiční fotografie a přibližují se tak více umění malířskému.

Podobnou cestou fotografie jako Anna Kocourková tedy fotografováním banální reality povýšené na básnické výpovědi s metafyzickým podtextem, což umocňují samotné názvy jeho snímků, se od roku 2000 věnuje o generaci mladší plzeňský básník, fotograf, výtvarník Pavel Štýbr (1957), je vlastně jeden z mála fotografů, jenž se objevuje po boku Anny a Karla Kocourkových mezi malíři a sochaři na skupinových projektech a prezentacích západočeské výtvarné scény, která v posledních pořádá Galerie města Plzně pod vedením Václava Maliny (X+X 2006, Jasná zpráva 2007, Plzeňská pěna 2007, Čechy leží u moře 2009).

Anna Kocourková,
MĚSTO, Klatovy, 2007
(4x)

Při rozhovorech s autorkou jsem se ptala co je jejím hnacím motorem pro vznik nových cyklů, Anna Kocourková odpověděla, že největší motivací pro ni bývá většinou termín další výstavy. Nechce neustále ukazovat jen to co už je veřejnosti známé, vždy se snaží přidat nový záběr do dosud neukončených cyklů anebo minicyklus fotografií zcela nových.

Anna Kocourková, knižní přebaly z edice Světová knihovna, nakladatelství Odeon

KNIŽNÍ OBÁLKY

Jedním ze způsobů užití a zároveň prezentace výtvarné fotografie se pro Annu Kocourkovou stala dlouholetá spolupráce s nakladatelstvím Odeon. Její fotografie, mnohdy koláže ze dvou snímků tvoří přebaly více než 10 knih beletrie v edici Světová knihovna, vycházející od roku 2000. Zajímavé je, že dílo přečte většinou manžel Karel, převypráví jej Anně a společně potom vyberou a finálně adjustují vhodné snímky pro knižní přebal.

ANNA A JEJÍ MUŽI

KAREL KOCOUREK

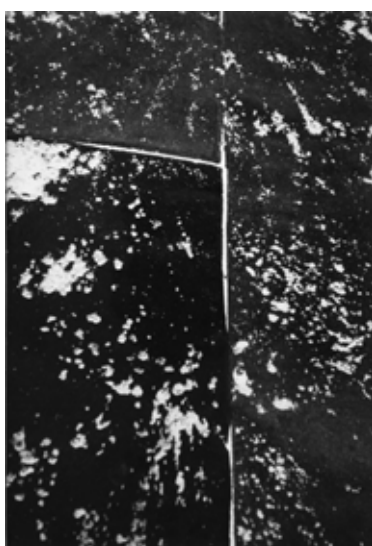
Karel Kocourek se narodil v Bechyni 16.9.1937, v roce 1961 odešel na studovat na Vysokou školu strojní a elektronickou, obor strojní do Plzně. Po ukončení studia v roce 1967 se stal mladý diplomovaný inženýr konstruktérem jaderných elektráren v plzeňské Škodovce. S budoucí manželkou Annou se seznámil během podnikového zájezdu k moři do Bulharska, jak je již zmíněno v kapitole Životopis Anny Kocourkové. Konstruktérem ve Škodovce byl do roku 1975. V letech 1975 až 1987 byl zaměstnán na dnes už neexistujícím Výstavišti v Plzni, kde se podílel na realizaci veletrhů a výstav. Poslední dva roky před revolucí v roce 1989 strávil v podniku Domácí potřeby Plzeň jako technik. Ihned po sametové revoluci založil již v roce 1990 spolu se synem Ondřejem vlastní fotografický ateliér pro umění a reklamu pod názvem Atelier Kocourek (AK). V roce 1992 se na čas odstěhoval společně se ženou do Prahy, kde rovněž pracoval v nakladatelství Kincl&Hauner jako technický redaktor, se podílel zejména na tvorbě pohlednic Prahy a Plzně, PF, kalendářů Prahy nebo Kamila Lhotáka, na produkci katalogu Aleše Lamra. V roce 1994 definitivně odchází na „volnou nohu“. Stává se fotografem akcí Galerie města Plzně, pořizuje technickou fotodokumentaci pro plzeňskou Škodovku. Paralelně se svojí prací spolupracoval a nadále spolupracuje s manželkou Annou na realizaci a obrazové dokumentaci mezinárodních uměleckých projektů Grenzgänger, Winged Arrow, Sanctus Iohannes Nepomucena, Karel Klostermann. Fotografem Galerie města Plzně zůstává i v současnosti, pro kterou neúnavně a poctivě dokumentuje většinu jejich akcí jako jsou vernisáže, přednášky, umělecké workshopy atd.

FOTOGRAFICKÁ TVORBA

K fotografování přivedla Karla Kocourka náhoda. Jeho bratr František, ještě v době, kdy bydlel v Bechyni dostal fotografický aparát, který nepoužíval. Karel si jej jednou vypůjčil a fotografování se mu od té doby stalo celoživotní zálibou. V 60. letech se začal soustavně zabývat černobílou fotografií. Jeho snímky maximálně využívají světelné škály v nichž vyniká krása přírodního nebo uměle vytvořeného detailu. Dle slov autora přibližně do roku 1966 fotografoval s vědomím toho, co by chtěl vyfotit. Ne vždy byla představa stejná jako výsledný snímek, po roce 1967 po však už začal fotografovat v duchu snímků, které dělá dodnes. Své snímky poprvé samostatně prezentovali společně se ženou na výstavě Fotografické obrazy v Plzni v roce 1970.

Karel Kocourek, Fotografické obrazy, kolem 1970 (3x)

Karel Kocourek, Opuštěná krajina, Ejpvovice, 1972–1976 (4x)

Počátkem 70. let spolupracuje s časopisem Vlasta, kam dodává reportážní fotografie k článkům. začíná fotografovat cyklus Opuštěná krajina (1972–1976) v prostředí zaniklých rudných dolů u Ejpvovic, tento cyklus dosud nebyl nikde souborně vystaven. Opuštěná krajina odpadových hald a industriálních pozůstatků patří k prvním pokusům o jakousi „ekologickou fotografii“, které se věnovali například už počátkem 60. let Josef Sudek na Mostecku, nebo později Viktor Kolář, Petra Sikula a Vojtěch Bartek na Ostravsku. V tématu ekologické problematiky tak trochu navázali s manželkou i v projektu Tvorba životního prostředí, jehož scénář vymyslel již dříve zmiňovaný František Trčka a Stanislav Bukovský.

Karel Kocourek, *Tvorba životního prostředí*, 1972 (na fotografii Karel, Ondřej, Karel ml. a Anna Kocourkovi)

Projekt se měl zabývat otázkou jak životní prostředí ve kterém lidé žijí a pracují formuje jejich vlastní svět. Kocourkovi měli v tomto projektu za úkol dokumentovat interiéry obyčejných lidí různých profesí v odlišných typech prostředí – městském, venkovském a rekreačním, přičemž měli jasně rozdělené role, Karel fotografoval a Anna měla za úkol nosit stativ a rozprávět s fotografovanými lidmi. Výsledné práce byly vystaveny v roce 1972 na plzeňském výstavišti EX Plzeň.

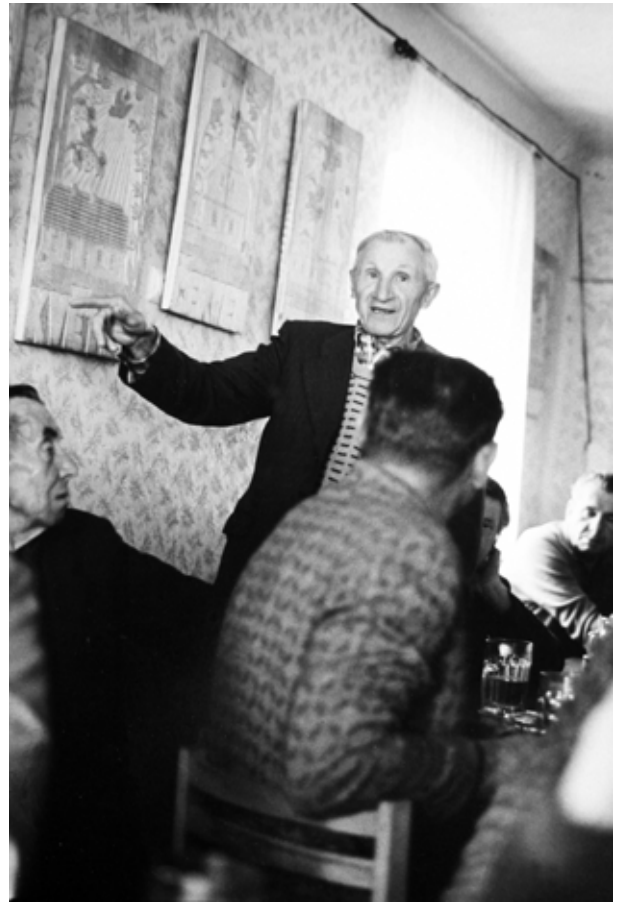

Záměrem výstavy bylo předvést kladné i záporné ukázky soukromé aktivity občanů na poli architektury a životního prostředí. Teoreticky se koncepce výstavy opírala o knihu architekta a teoretika architektury Karla Honzíka *Tvorba životního slohu*. Mělo vyplynout, že vliv tvořivých lidí, výtvarníků a jiných umělců, na životní prostředí je nezanedbatelný. Z té doby je také legendární akce Bukovského o Hledání uměleckého středu světa, kterou dokumentovala Anna. Jejími aktéry byly děti protagonistů, dnes renomovaná grafička Šárka Trčková a fotograf Ondřej Kocourek. I Karel Kocourek chtěl své amatérské nadšení pro fotografii více profesionalizovat, na AMU – Fakultu filmovou a televizní – obor fotografie se hlásil již počátkem 70. let, ale dle jeho slov patrně neměla tehdejší normalizační společnost zájem o další vzdělávání již vystudovaného inženýra.

Karel Kocourek příliš nevystavoval a ani v současnosti tomu není jinak, většinou je to Anna, kdo se prezentuje samostatně a komu dává skromně přednost. Věnuje se především kvalitní řemeslné reklamní fotografii a zejména fotografii dokumentární. Velice zajímavé jsou tzv. Diaria, neboli Záznamy průběhu jediného dne. Pozoruhodný je soubor fotografií ze 28. 5. 1983, kdy byli společně s Annou a Františkem Trčkou navštívit ateliér sochaře V. Kudery – Křapíka v Novém Bydžově v roce 1982 kvůli jeho plánované výstavě v Plzni. Jedná se o cyklus černobílých dokumentárních fotografií z hostince v Žákavě z přednášky o historii jmenované obce. Kocourkovi se setkávali často s mnoha výtvarníky při přípravě výstav a v průběhu sympozií, nafotografovali tak mnoho portrétů umělců a jejich ateliérů.

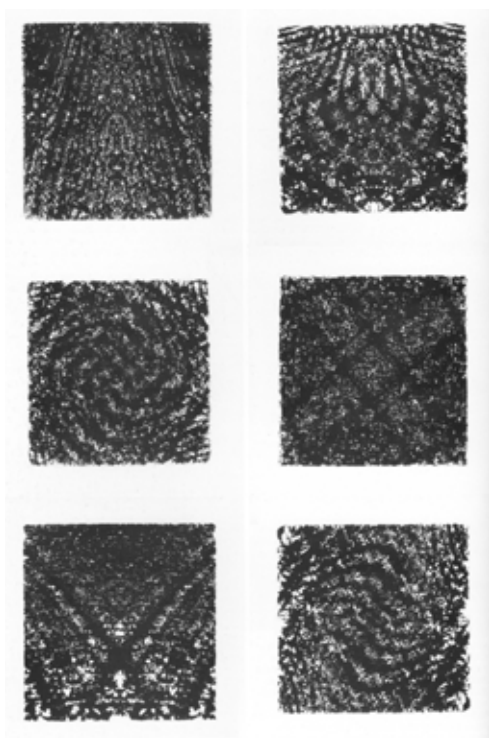
Karel Kocourek, Záznamy 2,
Přednáška o historii obce, Žákava, 28.5.1983

Z 80. let je další zajímavý cyklus černobílých fotografií Dům, Klatovská 26 (1984–1985) cyklus nalezených zátiší interiéru činžovního domu, kde Kocourkovi žijí. Karel Kocourek byl v té době aktivní sportovec a trpěl na výrony v koleně, takže byl nejméně 2x do roka s nepohyblivým kolenem doma v pracovní neschopnosti a tak měl dostatek času na pořizování těchto snímků. Karel Kocourek sám řekl: „Co jiného jsem měl taky dělat? Člověk jako fotograf musí hledat různé možnosti, jak a kde bude tvořit.“ Ve stejném tématu pokračuje i v současnosti.

Karel Kocourek, Dům (2x)

Karel Kocourek, Nová krajina

Oblíbeným tématem volné tvorby Karla Kocourka je vztah člověka a přírody. Vrací se k sekvencím ze 70. let. Z té doby pochází cyklus Nová krajina z roku 1975, jedná se o černobílé snímky zemních brázd manipulovaných při zvětšování do kaleidoskopických geometrických obrazců kruhů, spirál nebo kosočtverců. Symetrie a opakování se projevují ve snímcích z dob nedávných. Každý záběr může vypovídat sám za sebe, dohromady se ovšem doplňují a vytvářejí jakési zastavení v pohybu. Sem patří soubory *Panta rhei* a cyklus *Krajina z vlaku*. *Panta rhei* (2002) neboli vše plyne je soubor fotografií jako záznamu pohybu ve zlomku sekundy. Zastavený pohyb pomocí fotografie odhaluje divákovi novou skutečnost, kterou v čase nevnímá.

Karel Kocourek, Panta rhei, nedatováno

Karel Kocourek, Panta rhei, 2009

Cyklus Krajina z vlaku (2006) pracuje s obdobným principem, využívá kontrastu statického záběru vlakového okna a přírodní scénérie v pohybu. Míru čitelnosti motivu určuje v tomto případě autorem zvolený čas expozice. Fotografie jsou mnohdy abstrahovány do monochromatických obrazů, ať už se jedná o téměř černobílé snímky krajiny zimní nebo pak do víceméně zeleného odstínu zbývajících ročních období.

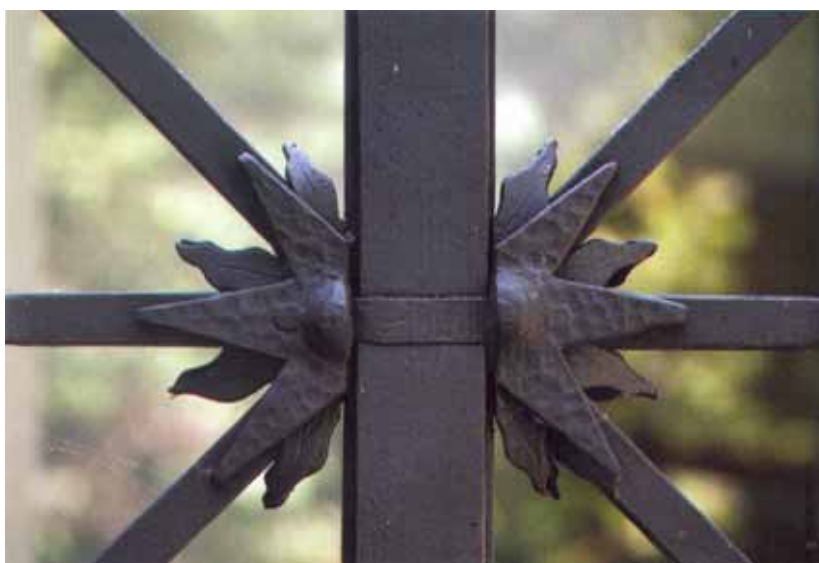
Karel Kocourek, Krajina z vlaku

Jednou z autorových posledních prací je cyklus Abstraktní formy, také dosud neprezentovaný je soubor vzniklý v roce 2008 při sympoziu velkoplošné malby na Šumavě na Kvildě. Jedná se řadu snímků představující geometrické rozdělení zelené plochy barevnými čarami, asociující abstraktní malby Pieta Mondriana.

Karel Kocourek
Bez názvu
Schwandorf
2007 (2x)

Karel Kocourek na rozdíl od své ženy své nalezené záběry nejprve v myslí precizně komponuje a teprve potom je fotí, jeho fotografie, vyjma dokumentu, nebývají až tak dílem náhody, ale promyšleného konceptu. Zabývá se technickou stránkou vzniku fotografií, naplno využívá svých znalostí a vlastností techniky, které jsou pro daný okamžik nevhodnější. Sám říká, že na rozdíl od své ženy, která má takový dar, že jakýmkoliv fotoaparátem dokáže udělat kvalitní fotografii jakéhokoliv druhu, bez velkého rozmýšlení, on na své fotky musí mnohem více pracovat. Osobně se domnívám, že je velká škoda, že Karel Kocourek veřejně neprezentuje své dokumentární černobílé fotografie, protože, ty které jsem zhlédla v jeho archivu rozhodně stojí za pozornost.

ONDŘEJ KOCOUREK

Ondřej Kocourek se narodil manželům Kocourkovým 11. 11. 1968 v Plzni. Vystudoval střední průmyslovou školu strojnickou, kterou ukončil v roce 1987. Jeho cesta k fotografii byla dle otce Karla velmi přirozená. Fotografické přístroje byly v jejich domácnosti kdykoliv volně k dispozici a oba synové tak měli možnost seznamovat se jejich používáním od raného dětství. Bratr Karel stejnou fotografickou vášeň nezdědil v současnosti pracuje jako informatik a ve volném čase se věnuje speleologii. Ondřej se již v 16 letech se účastnil jako jeden z nejmladších fotografů 8. ročníku Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie v Olomouci, kde získal jednu z hlavních cen. Porotě soutěže předsedal tehdejší odborný asistent pražské FAMU Vladimír Birgus, který nahradil Jána Šmoka, jenž se nemohl zúčastnit z vážných rodinných důvodů. I přes své mládí fotografoval také celostátní přehlídku folk a country hudby Porta v Plzni a jeho fotografie z této akce

byly publikovány ve festivalových novinách Portýr. V roce 1990 spolu s otcem založili soukromý fotoateliér. Atelier Kocourek. Ondřej Kocourek je absolventem bakalářského i magisterského studia na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Bakalářská studia zakončil v roce 1995 získáním ceny pro nejlepšího absolventa za teoretickou práci Česká reportážní a dokumentární fotografie v letech 1945–1948. Magisterská studia zakončil v roce 2000 cyklem Poločas rozpadu.

Ondřej Kocourek,
Poločas rozpadu, 2000

V současné době pracuje jako fotograf. Uměleckoprůmyslového muzea v Praze. Podílel se na obrazové části doprovodných katalogů k mnoha výstavám, např. Česká fotografie 20. století kurátorů Vladimíre Birguse a Jana Mlčocha, Libeňský plynojem, Jaroslava Brychtová. Externě spolupracuje jako reklamní fotograf s časopisem Art&Antiques. Volné tvorbě se v posledních letech prakticky nevěnuje.

Dalším členem fotografické rodiny Kocourkovy se sňatkem se synem Ondřejem stala absolventka pražské FAMU Pavla Kocourková, rozená Hrachová (*1973). Během studií, v letech 1993–1996 na FAMU byla účastnicí projektu sovineckých dílen Jindřicha Štreita, do kterého se zapojilo šest studentů ITF a šest studentů FAMU. Výsledná výstava „Ateliér Jindřicha Štreita“ putovala po dva roky po mnoha galeriích. (Uherské Hradiště, Dolní Benešov, Cheb, Cieszyn. V současné době je na mateřské dovolené s dcerami Evou (2006) a Annou (2004) a zároveň se živí jako jako volná fotografka.

V roce 2008 vydávají s Ondřejem společnou knihu černobílých fotografií Praha v nakladatelství Karmášek České Budějovice

Ondřej Kocourek,
Poločas rozpadu, 2000

SEZNAM NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH VÝSTAV ONDŘEJE KOCOURKA SKUPINOVÉ

Tvůrčí dílny dokumentární fotografie: 1988 Ašsko, 1989 Luby, 1990 Mariánské Lázně, 1991 Františkovy Lázně, 1998 Aš

1993 Funkeho Kolín

1993 Fotodiagonale, Mnichov, D

1996 Grenzbereiche, Regensburg, D

2003 ITF FPF SU – Diplomové a klauzurní práce Dům umění Opava,

2003 Fotografie 4 K, Galerie bratří Špillarů, Domažlice

2007 Fotografie 4 K, Galerie 4, Cheb

Všichni fotografující Kocourkovi tedy Anna, Karel, Ondřej a Pavla se poprvé prezentovali na společné výstavě v Galerii bratří Špillarů v Domažlicích (2003) pod názvem Fotografie 4 K, výstavu reprízovali zatím jednou, v roce 2007 v Galerii 4 v Chebu.

Anna zde představila cyklus Totální poezie, Karel prezentoval bezejmenný cyklus fotografií, Ondřej se představil cyklem Poločas rozpadu a Pavla souborem Recykly.

Jan Schýbal, 4K, Galerie 4, Cheb, 2007 (na fotografii Pavla, Eva, Karel, Anna, Anna a Ondřej Kocourkovi)

ORGANIZÁTORSKÁ ČINNOST

KRAJSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO V PLZNI

Jako odborná pracovnice – metodik Krajského kulturního střediska se od 70. let podílí Anna Kocourková na vzniku mnoha autorských i skupinových výstav, soutěží, přehlídek a přednášek v oboru fotografie, filmu a výtvarného umění. Spolupracuje s Okresními středisky v celém Západočeském kraji, s Ústavem pro kulturní činnost v Praze při pořádání postupových soutěží. Realizuje každoroční krajské soutěže a výstavy v různých městech Západočeského kraje (Plzeň, Klatovy, Karlovy Vary). V roce 1973 spolupracuje na výtvarném sympoziu ve dřevě a kovu v Amati Kraslice, v roce 1974 uspořádala v Plzni výtvarný seminář Václava Rykra na téma Figurace, dále pak odborný seminář o barevné fotografii ve spolupráci Ing. Františkem Ptákem, pracovníkem Fotochemy, který proběhl v Lidové hvězdárně v Rokycanech. Každoročně se podílela na festivalu Minuta film Cheb. Dále organizuje odborné přednášky o fotografii pro veřejnost, přednášející byli zváni do Plzně z celé republiky, kupříkladu Ján Šmok, Vladimír Birgus, Tomáš Fassati, Miroslav Vojtěchovský atd. Uspořádala Krajskou školu barevných diapozitivů a diafonů v Chodově, kterou lektoroval Vojtěch Bartek, Školu výtvarného myšlení pod vedením Igora Zhoře v Chocomyšli (1989). Z řady autorských výstav, které v té době připravila, patří k nejvýznamnějším vystavujícím Zdeněk Halámek (1975) a Vilém Reichmann (1984).

V letech 1983 až 1987 pomáhá Okresnímu kulturnímu středisku v Chebu spoluorganizovat již zmíněné několikadenní teoretické fotografické dílny Galerie 4 v Podlesí u Dolního Žandova, které nesly název 1.–5. tvůrčí dílna fotografie, zde nachází velmi iniciativního spolupracovníka, Zbyňka Illka, který nastoupil do funkce okresního metodika v roce 1982. V letech 1984, 1986, 1988 se aktivně podílí na organizaci soutěže Chebské bienále I ,II,III což byla celostátní soutěž fotografických knih a souborů. Přispívá k založení výstavní síně Okresního kulturního střediska v Chebu – Galerie 4 – galerie fotografie. Podporovat jako pracovník nadřazeného Krajského kulturního střediska vznik galerie specializované na fotografii mimo krajské město bylo v roce 1985 relativně schůdnější než zřídit ji v samotné Plzni, v které to bylo z politických důvodů komplikovanější než

v Chebu. Anna Kocourková vnukla myšlenku na založení samostatné fotografické galerie Zbyňkovi Illkovi v průběhu jízdy vlakem ve vlaku při návratu ze společné služební cesty do slovenského Martina, poté mu byla rádcem a oporou při samotné realizaci vzniku nové výstavní síně OKS Galerie 4.

V roce 1989 se spolupodílí s Pavlem Scheuflerem a Zbyňkem Illkem na přípravě výstavy Historie západočeské fotografie I. k připomenutí 150 výročí vynálezu fotografie. Výstavu, ke které byl vydán katalog, pořádalo Okresní kulturní středisko v Chebu, Krajské kulturní středisko v Plzni a Národní technické muzeum v Praze ve výstavní síni OKS v Chebu Galerii 4 v prosinci roku 1989. Organizátorům se tehdy podařilo zapůjčit exponáty nejen ze západočeských regionálních muzeí a archívů, ale i ze soukromých sbírek, např. ze sbírky paní Růženy Kubínové. Doprovodnou akcí výstavy byl také odborný seminář se stejnou tematikou. S Pavlem Scheuflerem s setkává pracovní ještě jednou a to při spolupráci na jeho publikaci Historie fotografické techniky v roce 1993.

Anna Kocourková,
Důchodový věk,
Luby 1989

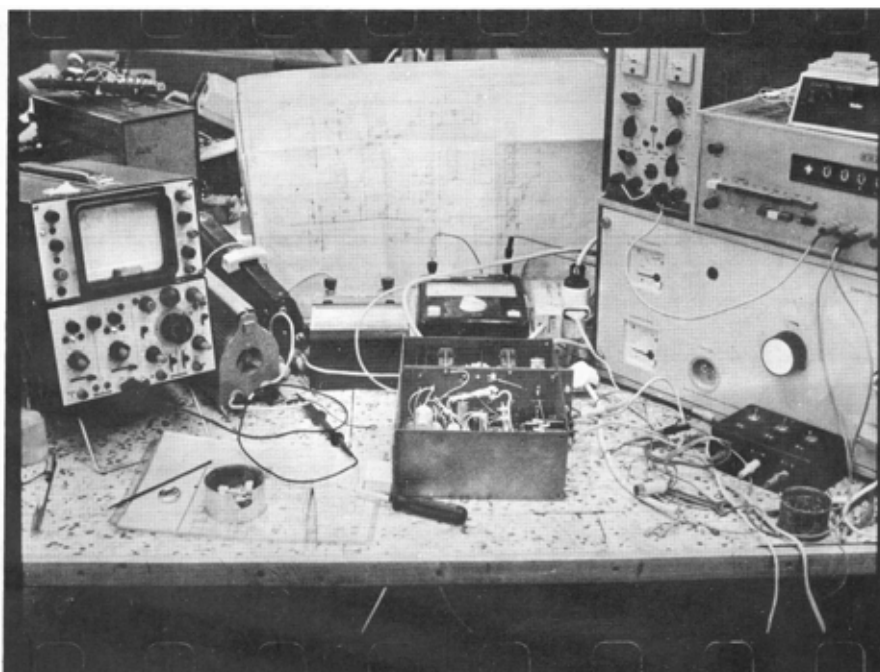
V roce 1988–1992 se účastní jako organizátorka a zároveň také jako fotografka praktických tvůrčích dílen dokumentární fotografie, které probíhaly v roce 1988 v Aši, 1989 v Lubech, 1990 v Mariánských Lázních, 1991 ve Františkových

Lázních a Skalné a konečně v roce 1992 v Chebu. Praktické tvůrčí dílny převzaly název po dílnách teoretických a pokračovaly v následném číslování. Tyto tvůrčí dílny měly v pětiletém cyklu dokumentačně obsáhnout nejdůležitější mikroregiony Chebska a podle oficiálních dispozic naplňovat dva základní cíle: 1. získat tematicky vymezenou fotografickou dokumentaci současného života a za 2. využít u pozvaných fotografů vědomosti z předchozích teoretických dílen a doplnit je o praktické zkušenosti při tvorbě modelů muzejní dokumentace obsahující autentické svědectví o skutečnosti. Fotografům byla prostřednictvím dr. Jaromíra Boháče, pracovníka chebského muzea, zadána témata dle takzvaného třídníku muzejní dokumentace, tím bylo autorům zajištěno povolení vstupu do továren, různých stupňů sociálních zařízení a také do tehdejšího pohraničního pásma. Výsledky jednotlivých dílen byly shrnuty do katalogů a prezentovány v regionálním muzeu vždy v průběhu dalšího ročníku akce. Dílen se během pěti let zúčastnilo 48 domácích a 25 zahraničních autorů. Závěrečná výstava tohoto pětiletého cyklu se konala v roce 1992 v Chebu. Oficiálním pořadatelem praktické první, v řadě však 6. tvůrčí dílny v Aši v roce 1988 bylo Chebské Muzeum, Okresní kulturní středisko v Chebu, Krajské kulturní středisko v Plzni a Textilní muzeum v Aši. Ohlas první, ašské výstavy byl neobyčejný, ba přímo skandální. Stav věcí veřejných byl sice obecně známý, nikoliv však zobrazovaný knižně. Fotografické soubory příběhů lidí, domů, prostředí odhalily především realitu všedního dne bez úhledných městských zákoutí, optimistických hesel a usměvavých pracovníků brigád socialistické práce. Prodej katalogů k výstavě byl během několika dnů zakázán, což výstavu ještě více zviditelnilo, další dotisk nepovolen. Vydané katalogy se tak staly cenným svědectvím té doby. V další ročnících se spolupořadatelem dílen stal Okresní archiv v Chebu a Galerie 4—galerie fotografie v Chebu. Po revoluci se svět lidí, domů a krajinného prostředí výrazně proměnil, fotografové se snažili prostřednictvím obrazů zachytit svědectví o životě v kraji, kde mnozí obyvatelé díky násilnému vysídlování a znovu osídlování neustále hledají ztracenou identitu sudetského pohraničí i sebe samých.

Ondřej Kocourek, Podnikatelé, Františkovy Lázně, 1991

V roce 1992 předsedala Anna Kocourková porotě 12. ročníku Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie, kterou pořádalo Krajské vlastivědné muzeum v Olomouci. K této každoroční akci byl vydáván katalog, z tohoto ročníku se bohužel nedochoval, a tak není známa podrobnější statistika průběhu soutěže, jen, že v porotě zasedali jako další členové např. Jiří Foltýn, fotograf, Jiří Tuček nezávislý publicista nebo Václav Šimek.

Karel Kocourek,
Aritma, Ašsko, 1988 (2x)

X-CENTRUM

X-Centrum vzniklo 1. 6. 1991 jako příspěvková organizace Magistrátu města Plzně. Jeho první ředitelkou byla Jana Zemanová. Jana Zemanová i Anna Kocourková byly do té doby pracovnice Krajského a potom Městského kulturního střediska. V roce založení přichází do X-Centra třetí žena, Helena Fenclová, která se od 1. 2. 1993 stala jeho ředitelkou. K tomuto datu odchází Anna Kocourková a později i Jana Zemanová. Název X-Centrum byl odvozen od zkratky IKS (informační a kulturní středisko). X-Centrum původně sídlilo v Plzni na Náměstí Republiky č. 5, kde provozovalo v patře pavlačového domu galerii Maecenas, později získává výstavní síň v Kopeckého sadech č.15, která dostala název Stop Gallery. V průběhu 90. let se X-Centrum vícekrát stěhovalo a obě galerie se nakonec přemísťují pod stejnými názvy do rohového domu ulic Náměstí Republiky č. 40 a Dominikánská č. 2, který je součástí plzeňské radnice. Časem je v podzemí otevřen další výstavní prostor – Galerie ve sklepě. Sídlem X-Centra se stává dům v Dominikánské ulici č. 12, kde je rovněž provozována prodejní galerie Mecenášek. X-Centrum jako příspěvková organizace města Plzně bylo usnesením zastupitelstva zrušeno ke dni 29. 10. 1998 a dalším usnesením ze dne 21. 1. 1999 je založena Městská galerie X-Centrum, o.p.s. Dlouhodobé problémy, zejména v komunikaci se zřizovatelem, vyvrcholily v rozhodnutí rady Magistrátu města Plzně odvolat ředitelku Helenu Fenclovou. Po prvním neúspěšném konkursu v polovině roku 2000 zvolila správní rada novým ředitelem Václava Malinu a 6. 1. 2001 byl uveden do funkce. Zároveň na návrh nového ředitele doporučila vypustit z názvu X-Centrum a na další schůzi schválila návrh změny názvu na Galerie města Plzně, o. p. s. Novým sídlem Galerie města Plzně se po vyklizení prostor v Dominikánské ulici č. 12 stala Dominikánská ulice č. 2.

K nejvýznamnějším akcím X-Centra v době působení Anny Kocourkové patřily v roce 1991 výstavy těchto autorů: ze zahraničí Bettina Flitner, Paul Kahn, John Rigby, Christian Legay, Herlinde Keolbel, Renate von Vorster, dále pak skupinová výstava kubánské fotografie. Z českých autorů lze jmenovat výstavy např. Karla Valtra, Josefa Mouchy, Jiřího Hankeho, Petra Velkoborského, Jaroslava a Heleny Horálkových, Dany Kyndrové a Karla Cudlína o odchodu sovětských vojsk z Československa nebo sochaře Aloise Lindenbauera. V roce 1992 to byly první samostatné autorské výstavy pro západočeské výtvarníky Petra Jindru, Jaroslava Beneše, Jaroslava Horálka a Ladislava Sýkoru, dále pak výstava prof. Františka Hodonského. Ze zahraničních autorů lze jmenovat rakouské výtvarníky Georga

Stiftera, Erwina Reitera, Herberta Eggera či Geralda Wesse. Expozice rakouských výtvarníků neprobíhaly pouze v prostorách X-Centra ale byly roztroušeny po celém západočeském kraji např. i ve výstavní síni Sýpka v cisterciáckém klášteře v Plasech nebo v Galerii U Bílého jednorožce v Klatovech.

Katalog sympozia Grenzgänger,
Schwarzenberg, 1992

PROJEKT GRENZGÄNGER

Na jaře roku 1990 navštívily 3 ženy Anna Kocourková, Jana Zemanová a Helena Fenclová z Krajského kulturního střediska, pozdější zakladatelky X-Centra, Dvorního radu Hon. Prof. Dr. Aldemara Schiffkorna v Úřadu pro kulturní vztahy se zahraničím spolkové země Horní Rakousy s úmyslem najít v Rakousku partnery pro spolupráci v oblasti uměleckého i lidského setkávání s cílem vytvořit nové základy důvěry mezi českými a rakouskými sousedy. Prof. Dr. Aldemar Schiffkorn byl tehdy iniciátorem a zároveň vedoucím „OK“, tedy Otevřeného kulturního domu země Horní Rakousy v Linci. Po založení X-Centra hledaly výše jmenované dámy již konkrétní partnery pro spolupráci na kulturním projektu mezi umělci tehdejšího Československa a Rakouska. X-Centrum bylo

kulturní zařízení, nezávislé na kulturní správě, v mnohém podobné zakladatelským myšlenkám hornorakouského OK. Koncepce X-Centra pocházela od Anny Kocourkové, která se zajímala o zkušenosti z rakouské strany a to byl důvod proč poprvé přijela do Lince za Prof. Dr. Schiffkornem. Druhá výstava umění v sérii akcí OK nazvané Grenzgänger na podzim roku 1990 v Praze v galerii Modrý pavilón byla první velkou prezentací současného rakouského umění od roku 1945 a vzbudila mimořádný rozruch. Na vernisáži se Anna Kocourková opět setkala s Prof. Dr. Schiffkornem, který byl požádán, aby výstavu předvedl také v Plzni. Touto výstavou se pak otevírala prostor nové galerie v Kopeckého sadech č. 15.

Z této první plzeňsko-hornorakouské aktivity pak vznikly následné společné projekty, o které se od roku 1991 systematicky stará Úřad pro kulturní vztahy se zahraničím spolkové země Horní Rakousy pod vedením Hon. Prof. Dr. Aldemara Schiffkorna. V zahájené společné práci pokračovala Anna Kocourková s Prof. Dr. Schiffkornem i po opuštění X-Centra. Spoluzaložili nové umělecké sdružení IF, v němž byla Anna Kocourková členkou představenstva, prezidentem společnosti se stal Dr. Tomáš Kůs, tehdejší vedoucí Odboru kultury Magistrátu města Plzně. Po transformaci X-Centra na Galerii města Plzně s jejím ředitelem Mgr. Václavem Malinou, začalo sdružení IF spolupracovat i s touto galerií, dále pak se společností „Communicatio“ v Klatovech a s Národním památkovým ústavem v Plzni. Mnoho projektů bylo uskutečněno v kláštřích, hradech a zámcích pod správou Národního památkového ústavu v Plzni.

Karel Kocourek, Dvojice od Václava Fialy, Grenzgänger, Schwarzenberg, 1992

Celková bilance této spolupráce je:

- 10 mezinárodních sochařských symposií ve dřevě pod názvem Grenzgänger, která se střídavě konala v Bavorsku, Čechách a Horním Rakousku (1991–2000)
- 5 evropských symposií monumentálního malířství, která se konala v Plasech pod názvem Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis (1999–2004)
- setkání umělců
- symposia o literatuře
- autorská čtení
- výstavy umění

V průběhu symposií pořizovali Anna a Karel Kocourkovi obsáhlou fotodokumentaci. Tyto fotografie byly nejen vystavovány s ročním zpožděním vždy na následujícím ročníku symposia Grenzgänger., ale zároveň posloužily také pro tvorbu

obsáhlých katalogů, které byly vydávány ke každému ročníku v Edici Grenzgänger. Symposií se v průběhu let zúčastnilo více než 200 umělců z 25 zemí Evropy a ze zámoří. Materiál, dřevo, byl zvolen z důvodu dostatečného množství, jež se dařilo díky sponzorům získávat z rozsáhlých pohraničních lesů. Důležitými body konceptu sochařských symposií ve dřevě byly za první mezinárodní umělecká událost, která se bude každoročně konat po dobu dvou týdnů střídavě v příhraniční oblasti Čech, Bavorska a Horního Rakouska, za druhé integrace místního obyvatelstva do projektu a konečně za třetí proměna hraniční oblasti v evropskou uměleckou oblast. Umělci tak měli jedinečnou příležitost vzájemně se poznat, a zároveň položit případné základy dalším projektům do budoucna. Prvního sochařského symposia v Lenoře se zúčastnilo 30 umělců. Ale už na 2. symposiu v hornorakouském Schwarzenbergu bylo přítomno 70 umělců, přesto, že původní plán byl cca 12–18 umělců. Schwarzenberg byl takový malý zázrak. Obyvatelé obce byli podrobně informováni o celém projektu, z prvního ročníku v Lenoře sem bylo na dobu čtyř měsíců přemístěno a instalováno na vrch Kirchenberg cca 33 sochařských objektů pod názvem Cesta skulptur. Většina umělců byla v malé obci ubytována přímo ve Schwarzenberských rodinách a díky své pilné práci ve vedrech i v lijácích si postupně získávali respekt domorodců, kteří poznávali, že i umělecká práce je také práce rukou. Obyvatelé obce nebyli jen pouhými diváky, ale díky množství společně stráveného času s ubytovanými sochaři se tak trochu stávali i spoluvůrci. Mnozí z nich přijížděli za „svými“ umělci na další ročníky na symposia do Haidmühle nebo do české Lenory.

Sledovat umělce při práci bylo atraktivní nejen pro obyvatele pořádajících obcí, ale i pro návštěvníky odjinud. Vytvořené skulptury zůstávaly bezprostředně po skončení sympozia většinou na místě svého vzniku. Zároveň tak byla nastartována nenásilná forma turismu, která nevyžadovala ani velké stavební zásahy ani příliš velké investice. Současný osud uměleckých děl je přinejmenším spletitý. Některá z nich, působením času neustále získává na kvalitě, jiná zubu času neodolala a zcela přirozeně podlehla zkáze.

Přehled sympozií Grenzgänger:

1. 1991, Lenora, Česká republika
2. 1992, Schwarzenberg, Horní Rakousy
3. 1993, Haidmühle, Bavorsko
4. 1994, Lenora, Česká republika
5. 1995, Schwarzenberg, Horní Rakousy
6. 1996, Untergriesbach, Bavorsko
7. 1997, Volary, Česká republika
8. 1998, Braunau am Inn, Horní Rakousy
9. 1999, Arnbuck/Zellertal, Bavorsko
10. 2000, Plasy, Česká republika

Winged Arrow, Plzeň

WINGED ARROW

Dalším významným organizátorským počinem Anny Kocourkové je spolupořádání 6 mezinárodních sochařských symposií konaných v letech 1992–1997 vždy v Plzni pod symbolickým názvem Winged Arrow, tak příznačným pro město, k němuž více než 120 let tento symbol strojírenského závodu ŠKODA neodmyslitelně náleží. Oficiálním pořadatelem byla společnost IF, X-Centrum, ŠKODA Koncern a. s. Magistrát města Plzně. Materiálem těchto symposií byl kov. Skulptury vznikaly ponejvíce z kovu získávaného darem z tehdejších podniků obchodujících s hutním materiálem Kovošrotu a Ferony a také ze skládek a sběrných dvorů. Umělci pracovali v prostorách dílen učňovského střediska plzeňské

škodovky a plzeňské plynárny, které byly o letních prázdninách kapacitně dostupné a zároveň poskytovaly dostatečně vhodné zázemí pro výtvarníky. Hotová díla pak byla vystavena v Kopeckého sadech, na terasách u Plzeňského divadla a ve Stop Galerii. Ke každému sympoziu byl vydán doprovodný katalog. Nynější osud objektů vzniklých na těchto symposiích je většinou nejasný. Některé kusy zůstaly na výstavním místě, některé se staly vlastnictvím spoluorganizátorů a donátorů a tak se stal jejich osud zcela neznámý. Symposií se každoročně účastnilo cca 15–20 autorů z Čech, Evropy i ze zámoří, jakými byli kupříkladu Vojtěch Hurta, Václav Fiala, Jan Španihel, Tomáš Kůs, Makoto Miura, Anna Maria Bauer, Christian Johannes Zetler, Jorge Luis Rodriguez a další.

SANCTUS IOANNES NEPOMUCENNA MEDIOEUROPAENSIS

Znak sympozia
Santus Ioannes
Nepomucenna
Medioeuropaensis,
autor Tomáš Kůs

S iniciační myšlenkou uspořádat mezinárodní sympozia velkoplošné malby s tématem Jan Nepomucký – světec střední Evropy nebo-li Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis přišli Anna Kocourková a Dr. Tomáš Kůs, umělec a teoretik umění. Tomáš Kůs vypracoval první koncepci a zároveň navrhl logo sympozia. Dva soustředné kruhy s hvězdami – vnitřní jako svatozář svěťce a vnější, který tvoří znak Evropské Unie. Vnitřní kruh tvoří pět navzájem propojených hvězd, které charakterizují ctnosti Jana Nepomuckého – horlivost, dobročinnost, zbožnost, pokoru a neústupnost v hájení práva, ale také pět písmen latinského slova TACUI (=mlčel jsem). Právě osobnost Jana Nepomuckého všeobecně známého jako českého světce z mostů (jehož sochy můžeme nalézt i v Německu nebo Rakousku) by se mohla stát symbolickou postavou nové morálky pro budování středoevropského domu. Jan Nepomucký je znám jako jediný z patronů země české, jenž je znám daleko za hranicemi své země, což dokazují jeho sochařská vyobrazení na mostech a veřejných prostranstvích zemí střední Evropy. Dle slov Dr. Schiffkorna: „Střední Evropa je tam, kde je Jan Nepomucký znám, uctíván a kde se nacházejí sochy a obrazy tohoto světce“. Střední Evropu tedy dle jeho slov nelze přesně vymezit hranicemi, jsou to spíše společné dějiny, tradice a kulturní pospolitost co ji vytváří.

Juergen Reipka, Tacui, Santus Ioannes
Nepomucenna Medioeuropaensis, Plasy, 1999

Sympozia se uskutečnila v letech 1999–2004 v Plasech. Oficiálními pořadateli byli umělecké sdružení „Europa Alma Mater“ z Plzně a Úřad pro kulturní vztahy se zahraničím spolkové země Horní Rakousy opět pod vedením Prof. Dr. Schiffkorna. Sympozium se mělo původně konat v Nepomuku, odkud světec pocházel, ale nebyly zde k dispozici dostatečné prostory. Za podpory Státního ústavu památkového péče v Plzni a tehdejšího ředitele Ing. Karla Drhovského byly k místu konání sympozia poskytnuty prostory konventu cisterciáckého kláštera v Plasích. Velkoplošné obrazy (2x2 a 2x3 m) zde měly nejen vzniknout, ale v ambitech konventu zároveň najít místo ke stálé instalaci. Pro samotné výtvarníky byla možnost vytvářet velkoplošné malby mnohdy jejich první zkušeností. Rozměry jejich vlastních ateliérů jim ne vždy dovolují být

takto velkorysími. Průvodními akcemi projektu byla vědecká symposia věnovaná topografickému umístění soch Jana Nepomuckého ve střední Evropě a otázkám porozumění mezi národy střední Evropy.

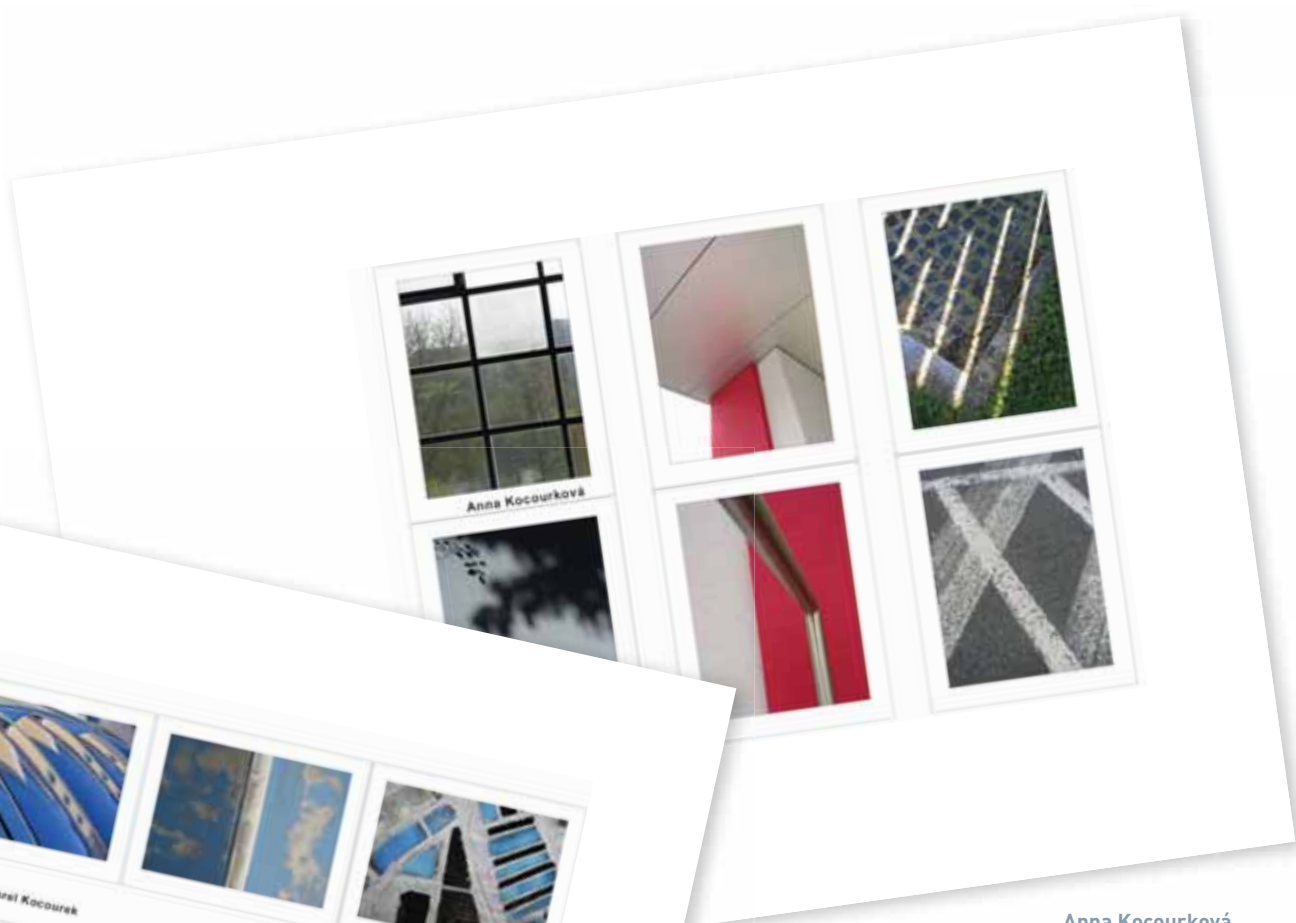
Výstava sestavená z výsledků těchto symposií, čítá dohromady 54 velkých pláten, za 10 let své existence již obrazila téměř půl Evropy, projektu se zúčastnilo 42 malířů ze 13 zemí, z českých např. Jiří David, Václav Fiala, Jiří Degl, Václav Malina, Jiří Kornatovský, Michael Rittstein, Aleš Lamr, ze zahraničních Hubert Huber, Wolfgang Stifter, Dorota Sadovská, Jürgen Riepka, Edda Seidl-Reiter, Angelo Urbani a další. Jednou z nejvýznamnějších destilací výstavního turné byla v roce 2004 zastávka v budově Evropského parlamentu v Bruselu. Součástí expozice je také fotodokumentace účastníků symposia manželi Kocourkovými a zároveň jejich vlastní kolekce snímků soch „Nepomuků“ z mnoha míst střední Evropy, které začali fotografovat již dávno před vznikem samotného symposia. Svého prvního Jana Nepomuckého vyfotografovala Anna nevědomky v roce 1963 v manželově rodné Bechyni. Sochy světce nevyhledávají cíleně, když ho náhodou spatří při svých cestách, zastaví a jdou si ho vyfotit. Jejich fotografický zájem o sochy občas způsobí místní rozruch u majitelů objektů a někdy se stane, že původně rozpadající se a oprýskaná socha je při další cestě zrestaurovaná

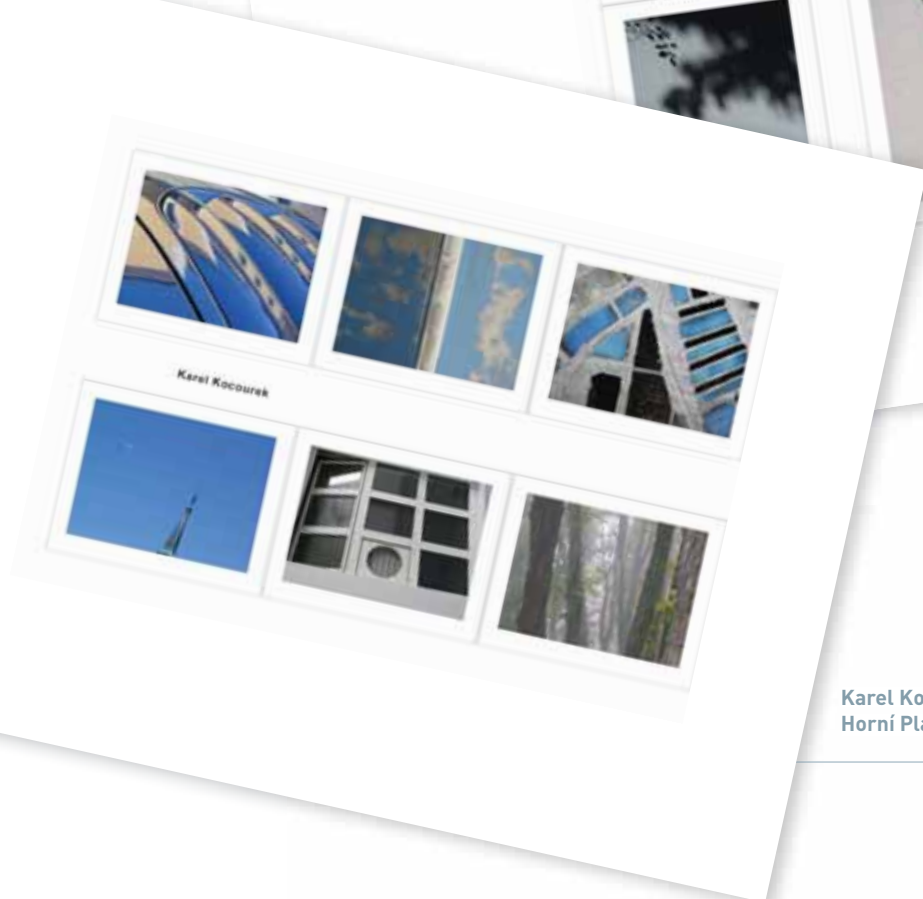
Jiří Degl, Sv. Jan N-Pocta, Plasy, 2002

V roce 2007 byla celá kolekce vystavena zatím naposledy, v devatenácté repríze výstavy a to v Múzeu mesta Bratislavy. Poslední závěrečná dvacátá výstava tohoto cyklu je plánována na jaro roku 2010 pravděpodobně do výstavních prostor Českého centra v Římě. K výstavám byly dosud vydány dva katalogy, oba v Edici Grenzgänger. První zahrnoval symposia v průběhu let 1999–2002, druhý zahrnoval práce a fotodokumentaci až do posledního ročníku, který proběhl v roce 2004.

V říjnu roku 2007 byli Anna a Karel Kocourkovi odbornými lektory přeshraničního projektu „Obraz okamžiku / Totální poezie“ (Bestaundsaufnahme / Total Poesie) určeného žákům základních škol, které realizovaly Základní škola v Horní Plané a Adalbert-Stifter-Hauptschule v hornorakouském Ulrichsbergu pod organizačním vedením Gerharda Wösse. Projekt měl napomoci žákům uvědomovat si základní lidské hodnoty prostřednictvím media fotografie, analyzovat jak vlastní tak cizí životní prostor, fotografování na obou stranách hranice mělo přispět k odbourávání předsudků a zdůraznit nutnost mezinárodní spolupráce. Výsledky tohoto projektu, jehož se účastnilo vždy 16 žáků z každé školy, byly následně prezentovány v obou obcích.

Anna Kocourková
Obraz Okamžiku/Totální poezie
Horní Planá/Ulrichsberg, 2007

Karel Kocourek, Obraz Okamžiku/Totální poezie,
Horní Planá/Ulrichsberg, 2007

Velkoplošná malba současných evropských umělců – Karel Klostermann/2008

Jedním z posledních organizátorských počinů Anny Kocourkové je nový projekt vytváření kolekce obrazů inspirovaných další velkou osobností plzeňského regionu spisovatelem Karlem Klostermannem. Impulzem k zahájení tohoto projektu byl jubilejní „Klostermannův rok“ v roce 2008. Anna a Karel Kocourkovi fotograficky dokumentovali 1. česko-německé malířské sympozium na Šumavě pod názvem Šumava-Böhmerwald 2008 v nově vznikajícím Centru umění Kvilda, které pořádal Marcel Fišer z Galerie Klenová / Klatovy a napadlo je požádat české účastníky sympozia, aby v jeho průběhu namalovali jedno monumentální plátno inspirované Karlem Klostermannem. Výtvarníci tak měli příležitost vytvářet svá díla přímo v srdci Šumavy na Kvildě, v místech, kde se odehrávají Klostermannovy příběhy. Po oficiálním skončení sympozia, pokračovala „Klostermannovská“ akce, přijeli další výtvarníci z Rakouska a Německa. Výsledkem je 13 pláten věnovaných Klostermannovi, autory jsou: Jiří Degl, František Hodonský, Hubert Huber, Ondřej Maleček, Václav Malina, Manfred Pöhn, Luděk Rathouský, Michael Rittstein, Jan Samec, Michal Singer, Georg Stifter, Ladislav Sýkora, Gerhard Wöss.

Pozvánka na výstavu
Karel Klostermann / 2008

První výstava tohoto cyklu se uskutečnila na přelomu roku 2008 a 2009 v Západočeském muzeu v Plzni ve spolupráci s Západočeským muzeem v Plzni a Úřadem pro kulturní vztahy se zahraničím spolkové země Horní Rakousy v Linci po vedením Hon. Prof. Dr. Aldemara Schiffkorna.

Již v roce 2005 spolupracovali Kocourkovi při organizaci sympozia velkoplošné malby k 200. výročí narození rakousko-uherského malíře a spisovatele Adalberta Stiftera. Na tomto sympoziu vzniklo také 13 celoformátových pláten se šumavskou tematikou. Kocourkovým se tak naskýtá jedinečná příležitost vystavit společně kolekce obrazů ze sympozií věnovaných Stifterovi i Klostermannovi. Zajímavá je i životní paralela

obou spisovatelů, Stifter se narodil na české straně Šumavy v Horní Plané a většinu života pak prožil na rakouské straně, zatímco Karel Klostermann se narodil v hornorakouském Haagu a svůj život prožil v Čechách.

Všechny tyto organizátorské počiny se neobejdou bez potřebného zapálení pro věc, vytrvalosti organizátorů a samozřejmě bez finanční podpory. Finanční prostředky na

výše jmenované akce se dařilo a u pokračujících projektů daří získávat z rozličných kulturních grantů dotčených měst, obcí a regionálních agentur, od soukromých dárců i komerčních sponzorů. Postupem doby však je situace čím dál tím složitější, ubývá dobrovolných nadšenců a spolupracovníků a ne mnoho sponzorů ctí vytrvalost v opakované podpoře probíhajícího projektu. Na některé pokračující projekty tak zbyli. Kocourkovi jako organizátoři sami. Svým způsobem to má jednu výhodu, přesně ví, co je uděláno a co ještě zbývá, ale shánět podporu jako jednotlivec bez zastřešení nějakou neziskovou organizací je poměrně obtížné. Kocourkovi se také shodují, že uchovávat díla vzniklá na výše jmenovaných sympoziích, nyní mám na mysli více než 70 monumentálních malířských pláten, není vůbec jednoduché. Dlouhý čas byli podporováni Plzeňským ústavem památkové péče a díla byly uskladněna v konventu cisterciáckého kláštera v Plasích. Nyní po částečných změnách vlastnických a majetkových poměrů byli nuceni Plasy opustit a našli útočiště v jiném památkovém objektu západočeského regionu, jehož jméno zůstává na přání Anny a Karla Kocourkových utajeno a doufají, že zde nějakou dobu se „svými“ plátny vydrží.

Při rozhovorech s Annou Kocourkovou mne také zajímalo existuje-li někdo s kým by se ve své organizátorské a fotografické činnosti chtěla potkat, ale dosud neměla tuto příležitost, pak zcela jednoznačně odpověděla, že jejím nesplněným snem je realizace výstavy pro Vojtěcha Dukáta.

ZÁVĚR

CO NAPSAT ZÁVĚREM O ANNĚ A KARLOVI KOCOURKOVÝCH?

Během sbírání podkladů o Kocourkových jako fotografech jsem poznala Kocourkovi jako velice aktivní osobnosti. Obě polohy jejich života fotografická i organizační jsou pro ně stejně důležité a tyto činnosti navzájem úzce propojují.

Jejich organizátorská činnost zaměřená převážně na malíře nebo sochaře, se kterými tráví dlouhodobě všeobecně mnohem více času než s fotografy možná ne zcela vědomě ovlivnila jejich volnou tvorbu, v kontextu české fotografie představují tak trochu solitéry. Jejich fotografie, zvláště pak Anny Kocourkové občas na první pohled vypadají jako namalovaná malířská plátna nikoliv jako fotografické obrazy reálné skutečnosti. Anebo je to může naopak, možná, proto, že nenašli na své pouti fotografy tak dlouhodobě vyhraněné k výtvarné fotografii, se kterými by se mohli konfrontovat, tíhnou spíše k malířům, jimž se ve své volné tvorbě více přibližují. Sami říkají, že jejich fotografie vedle obrazů lépe vypadají.

Fotografické cykly Anny a Karla Kocourkových nejsou obsáhlé, oba pečlivě vybírají čím a kde se budou prezentovat a zastávají názor, že dobrých fotografií se každému autorovi za živost naskytne pomálu a přesto, že fotoaparát mají téměř vždy u sebe, výjimečné snímky nerodí se často. Mají proto neustálou potřebu hledat ty, které považují za nejlepší, tedy ty nejvíce odpovídající jejich životní filozofii. Zaujalo mne jak svůj život směřují od jedné vernisáže či tvůrčí dílny ke druhé ať už vlastní nebo cizí. Anna a Karel Kocourkovi neustále bojují kvůli svým aktivitám s časem a shodují se: „Máme se tak dobře, jak jsem se nikdy neměli. Ne materiálně, prostě proto, že si můžeme dělat, co chceme, co nás baví.“

Požehnaní lidé...

ANKETA

„ANNA KOCOURKOVÁ“

Jak jsem se zmínila v kapitole Předmluva bakalářské práce, chtěla jsem původně svoji práci věnovat pouze Anně Kocourkové. Pro dotvoření mého obrazu o této čínorodé dámě jsem před započtím práce obeslala fotografy, galeristy a výtvarníky převážně ze západočeského regionu s následující anketou, kterou zde se souhlasem oslovených uveřejňuji.

OTÁZKY:

1. Jaká první myšlenka se Vám vybaví v souvislosti se jménem Anna Kocourková?
2. Existuje fotografie nebo soubor fotografií Anny Kocourkové který Vás nejvíce oslovil a proč?
3. Jakým způsobem podle Vás ovlivnila organizátorská činnost Anny Kocourkové západočeskou výtvarnou scénu?
4. Ovlivnilo setkání s Annou nějakým způsobem i Vaši vlastní tvorbu?

ZBYNĚK ILLEK

fotograf, ředitel Galerie 4 – galerie fotografie v Chebu

Jolana Moravcová,
Galerie 4, Cheb, 2008
(na fotografii Zbyněk
Illek, Karel Kocourek,
Anna Kocourková)

1. Kolegyně na kulturním bojišti let osmdesátých, která přinášela do šedi tehdejších dnů trochu jasu. Často jsme si připadali jako spiklenci, ve snaze obcházení nařízení, či propašování “závadného” díla na výstavu, či do programu přehlídky diapositivů nebo filmů.
2. Dlouho jsem Aničku znal pouze jako organizátorku, proto pro mě byly největším zážitkem fotografie, které věnovala Galerii 4 krátce po jejím vzniku. Soubor vytríbených černobílých fotografií nalezených zátiší.
3. Před rokem 1989 to byla neúnavná organizátorka soutěží, přehlídek, výstav v oblastech fotografie, film a výtvarnictví v rámci Krajského kulturního střediska. Ze své funkce pomáhala každé smysluplné aktivitě, která probíhala v Západočeském kraji. Obhajovala potřebnost a tím i vznik Galerie 4. Přiváděla do kraje špičkové umělce ze všech oborů, jako lektory, porotce, přednášející. Po zániku KKS (krajského kulturního střediska) se začala plně věnovat organizování uměleckých workshopů a symposií s mezinárodní účastí a přeshraniční spolupráci, zejména s Rakouskem a Německem. Všechny tyto její aktivity ovlivňovaly a ovlivňují celou řadu výtvarníků.
4. Tvorbu bych neřekl (u mě se snad ani o systematické tvorbě nedá hovořit), ale určitě jsem si z ní a Karla (manžel) bral příklad ve sledování současného výtvarného dění u nás a na Slovensku, neexistuje snad jediná významná výstava, kterou by nenavštívili. A pak to je schopnost naslouchat a neukvapovat se v závěrech a být optimistou.

VÁCLAV MALINA
malíř, ředitel Galerie města Plzně

Anna Kocourková, Portrét Václava Maliny, nedatováno

1. Aničku Kocourkovou si nedovedu vybavit bez Karla Kocourka, je to dokonale sehraná dvojka, oba jsou ověšeni fotoaparáty a fotí si každý po svém. Anička je skvělá přes portrét a umění, Karel je perfekcionista a zabývá se především dokumentem. Svou ženu miluje a stojí proto tak trochu v jejím stínu, je jí vždy plně k službám se vši skromností ji upřednostňuje.
2. Nejvíce se mi líbí její poslední soubor z návštěv uměleckých ateliérů v Brémách, kdy fotila křesla, gauče, polstrované židle apod. Bezprostředně potom, co se návštěvníci zvedli a zanechali otisk svého zadku v textilií, kožence apod. Reakce fotografky musela být rychlá, neboť šlo o efemérní záležitost, otisk totiž během minuty zmizel. Tento cyklus byl vystaven ještě spolu s ostatními detaily z Brémský interiérů i exteriérů ve velice působivé kompozici na výstavě Čechy leží u moře ve Schematisme galerie v Brémách v červnu a červenci 2009.
3. Zcela zásadním: ať už se jedná o sochařská sympozia Winged Arrow nebo Grenzgänger s mezinárodním přesahem nebo malířská sympozia Jan Nepomucký – světec střední Evropy či poslední Karel Klostermann. Těch projektů je daleko více, důležité je, že Anna Kocourková jim dala nevídanou publicitu a dokázala je vyvézt do celé Evropy.
4. Určitě. Například při účasti na sympoziu v Plasích jsem pod vlivem legend vážících se k osobě Sv. Jana Nepomuckého začal malovat nepravidelné hvězdy a vznikl z toho rozsáhlý cyklus obrazů a grafik, na kterém jsem pracoval několik let.

JOSEF MOUCHA

fotograf, teoretik fotografie, novinář, spisovatel

Anna Kocourková, Portrét Josefa Mouchy, nedatováno

1. Dobrá duše.
2. Pocty umělcům a snímky z katedrál v Bayeux. Snad že jsou to taková vyznání.
3. Rozhodně pozitivně. Nejsem ze západu Čech, takže jsem to sledoval jen nárazově, zato dlouhá léta. Annu pamatuji asi tak čtvrt století: jakožto činovnici Krajského i Městského kulturního střediska v Plzni, poté tamního Informačního a kulturního střediska; byla i u založení X-Centra, z jehož dědictví pochází dnešní Galerie města Plzně. Samá kladná znaménka. Netuším, kolik za ta léta zorganizovala cizích výstav; rád se v téhle bilanci dočtu, dá-li se to vůbec spočítat! Chtěl bych ale vypíchnout, že za komančů byly takové bytosti, jakou je Anna, k pohledání. Alespoň na rozhodujících místech. Už když na mě poprvé promluvila, bylo jasné, že si před ní nemusím dávat pozor... Nemarkýrovaný kulturu jen tak naoko, aby se nespálila, dělala ji doopravdy.
4. I já se opakovaně dostal na seznam lidí, jimž se postarala o výstavu... Ale dotaz je cílen jinak: jistě bych našel záseky v pažbě, na nichž se podepsalo její angažmá v západočeských dílnách fotografie, organizovaných Galerií 4, respektive Zbyňkem Illkem: z nich jsem si vždy odvážel i osobní záběry.

ANTONÍN BRANÝ

fotograf, pedagog

1. Organizátorka, pořadatelka fotografických kursů.
2. Vzpomínám si především na soubory z poloviny 90. let – Totální poezie, Mail-art, Město.
3. Domnívám se, že její role byla právě v organizování kurzů a přednášek. Za totalitního režimu (80.léta) to byla záslužná a především osvětová činnost. Amatéři se dostávali k informacím z dějin fotografie a seznamovali se např. s pracemi studentů FAMU. Tyto kursy pak vedly mnohé k přijímacím zkouškám na FAMU nebo tehdejší IVF.
4. To se nedá říci, ale často jsem od ní dostával pozvání na fotografická setkání, kursy nebo přítomnost v porotě. Díky ní jsem měl povědomí o fotografickém dění v západních Čechách a seznámil se s řadou zajímavých lidí. A jen na okraj: učil jsem jejího syna Ondřeje na ITF a snachu Pavlu na FAMU.

VÁCLAV FIALA

grafik, sochař, Klatovy

1. Nositelka řádu Svaté Anny...který dvakrát ztratila...
2. Ano. Mám takový zásadní soubor uložený v pevné krabici. Je z mé svatby...
3. Myslím, že během devadesátých let, spolu se svým manželem Karlem, vynakládali takové úsilí, že fungovali jako krajské ministerstvo kultury, pokud ministerstvo kultury by dokázalo pracovat tak pilně a efektivně jako oni. Nejdůležitější nejspíš bude zapojení do umělecké činnosti, výstavních projektů a uměleckých symposií, autory, kteří, stáli mimo oficiální "ženižní" plzeňský okruh. A dále propojení činnosti s Rakouskem a Bavorskem.
4. Anna Kocourková mě pozvala v roce 1992 na sochařské symposium... Udělal jsem tam svou první sochu...a od té doby se zásadně změnil můj život...

JAN SCHÝBAL

fotograf, grafik, Plzeň

1. Otočím se a začnu hledat kolem sebe, kde je Karel Kocourek.
2. Vzpomínám si na dílnu v Aši 1988, kde se Anna, Karel a Ondřej Kocourkovi během práce střídali o jeden fotoaparát, dodnes netuším podle jakého klíče to fungovalo. Nicméně tehdy na mne zapůsobil na soubor Důchodový věk.
3. To netuším, nikdy jsem se nezúčastnil žádné akce, kterou spoluorganizovala, byl jsem přítomen pouze na některých vernisážích ze sochařských symposií.
4. Nemyslím si, že by mě setkání ovlivnilo v mé tvorbě, ale setkání s každým člověkem, natož s Annou ve mě zanechává stopu.

HUBERT HUBER

malíř, organizátor uměleckých projektů, Fürstenzell, Německo

1. Anna je výrazná a obdivuhodná tvůrčí fotografka.
2. Je mnoho skupin a lidí různě tvořících, já osobně mám rád obzvláště obrazy, které jsou právě svým výrazem zajímavé a jedinečné, především mne oslovují konstruktivní kresby, u kterých se člověk musí zastavit hledat a pozorovat, co je na obraze řečeno... a Anna má geniální cítění pro výraz.
3. Je to výrazná osobnost ve fotografii
4. Díky jejímu důslednému způsobu práce v umělecké fotografii, věnovat se tomuto výraznému pojetí umělecké fotografie, mne posilnila v myšlence dále pracovat v tomto zredukovaném směru a nacházet v něm stále něco nového.

VOJTĚCH BARTEK

fotograf, pedagog, spolužák Anny Kocourkové ze Školy výtvarné fotografie v Brně

- 1.** Fantastický člověk a ještě k tomu v sukni. Náš vzájemný kontakt nebyl jenom profesní v oblasti fotografie, ale také v oblasti organizování různých akcí od vzdělávacích až po prezentační. Anička na Plzeňsku a já na Ostravsku. Velice dobře jsme si rozuměli lidsky a o Aničce Kocourkové stejně jako o jejím manželovi mohu říci, že jsme dobří přátelé.
- 2.** Tvorba Anny Kocourkové není jenom monotematické ztvárnění daného tématu. Její tvůrčí záběr je velice široký, zajímavý a pro mne v mnohá směrech překvapivý. Překvapivý také v tom, že je originální, obsahově a tématický i objevný. Její fotografie jsou součástí mého života.
- 3.** Na české fotografické scéně je bezesporu organizační dominantou. Snad v Praze byl podobně aktivní pan Milan Baptista (metodik Krajského kulturního střediska Středočeského kraje). Nejedná se jen o četnost různých aktivit, ale také o kvalitu. To se pak automaticky odrazilo v zájmu fotografů o využití možnosti, které jim Anna Kocourková připravila. Uměla velice dobře lidem naslouchat. A to je její největší síla.
- 4.** Setkání s Annou mě pokaždé oslovuje jako jejího souputníka. Má tvorba je přece jenom tématicky jinak zaměřená. V čem mi je stále vzorem, je její tvůrčí aktivita. V tom mě inspiruje.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Birgus, Vladimír; Mail-Art, Edition Grenzgänger, Folge 35, 2002, str. 18

Boháč, Jaromír, Dílna 88 Ašsko, Chebské Muzeum, str. 4, 5

Čekanová, Markéta, malby na téma Klostermann, MF Dnes, 01. 12. 2003, str. D4

Kosová, Petra, Práce manželů Kocourkových je vidět na mnoha místech regionu, MF Dnes, 24. 03. 2003, str. D2

Malina Václav, Valouch Jiří, Jasná zpráva, Galerie Města Plzně, 2007, str. 29, 92

Moucha, Josef, Příběh Galerie 4, 1995, str. 9–11

Wörlen, Hanns Egon, Colors of Anna Kocourková, 2005, str. 6

Schiffkorn, Aldemar, Grenzgänger, Edition Grenzgänger, Folge 13, 1994, str. 13–15

Schiffkorn, Aldemar, Mail-Art, Edition Grenzgänger, Folge 35, 2002, str. 8

Schiffkorn, Aldemar, Johannes von Nepomuk, Edition Grenzgänger, Folge 36, 2002, str. 7

www.galerie-plzen.cz, www.artotekaplzen.cz

SEZNAM VÝSTAV

SAMOSTATNÉ

- 1970 Fotografické obrazy, Výstavní síň, nám. Republiky 16, Plzeň,
(s Karlem Kocourkem)
- 1982 Fotografie, Výstavní síň Fotochemy, Hradec Králové
(s Karlem Kocourkem a Karlem Uldrychem)
- 1992 Fotos, Ulrichsberg, A
- 1994 Grenzgänger, Zámeček, Lenora (KK)
- 1995 Grenzgänger, Untergriesbach, D
Grenzgänger, Galerie Rakouské knihovny, Plzeň
- 1997 Sedm let sochařských symposií Grenzgänger, Novoměstská radnice, Praha
Sedm let sochařských symposií Grenzgänger, Základní škola Volary
- 1998 Granzgänger, Volkskreditbank AG, Theater, Hugo Boss,
Braunau am Inn, A
- 1999 Rathaus, Bodenmeis, D
- 1996 Fotografie, Rubigall, Banská Štiavnica, SK,(KK)
- 1997–98 Foto-Nexus, Atrio sala consiliare ex-chiesetta di san Bernardino, Malo (KK)
- 2001 Totální poezie (Total Poesie), St.-Anna Preis, Julbach, Kriegswald, A
Totální poezie (Total Poesie),Landeskulturzentrum Ursulinenhof, Linz, A
Kunst im Raum-Grenzgänger, Landeskulturzentrum Ursulinenhof,
Linz, A (KK)
- 2002 Totální poezie, Galerie města Plzně
Kunst im Raum-Grenzgänger, Galerie města Plzně (KK)
Mail-Art, Galerie města Plzně (s Karlem Kocourkem a Richardem
Wallem), katalog
- 2002/03 Photographien, Museum Moderner Kunst-Stiftunr, Wörlen, Passau, D
- 2003 Totální poezie (Total Poesie),Museo Casabianca, Malo, I
Totální poezie (Total Poesie),Tschechisches Zentrum, Wien, A
Mail-Art, Museo Casabianca Malo, I
Mail-Art, Tschechisches Zentrum, Wien, A
- 2003 Fotografie 4K, Anna Kocourková, Karel Kocourek, Pavla Kocourková,
Ondřej Kocourek, Galerie Bratří Špillarů, Domažlice

- 2004 Mail-Art, Stadtgalerie im Stadtmuseum Deggendorf, D
Blickkontakt, Fotografie von Anna Kocourková und Herbert Pöhl, Stadtgalerie im Stadtmuseum, Deggendorf, D
- 2005 Colors of Anna Kocourková, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy, katalog Jan Nepomucký – světec střední Evropy, Fotografien, Galerie města Nepomuk (s Klausem Gagstädterem a Karlem Kocourkem) Fotografie, Výtvarné centrum Chagall, Ostrava
Diario, Domus Artium, Malo, I (KK)
Diario, Rakouský kulturní institut, Sofie, BG (KK)
- 2006 Mail-Art, Bruckmühle, Pregarten, A
A. K. 2006, Galerie P+P Kobylka, Praha
Anna Kocourková – Fotografie, Produzentengalerie, Passau, D
Versuchte Annäherung, Galerie Schmidgasse 1, Wels, A (se Sussi Müller, Herbert Kalleitnerem a Karlem Kocourkem)
- 2007 Fotografie 4 K, Anna Kocourková, Karel Kocourek, Pavla Kocourková, Ondřej Kocourek, Galerie 4, Cheb, CZ
Atelier-Oberpfälzer Künstlerhaus, Keibel Villa, Schwandorf, D (KK)
Anna Kocourková – Fotografie, Museum Moderner Kunst-Stiftung Wörlen, Passau, D
Fotografie, Galerie in der Hauptschule, Ulrichsberg, A (KK)
- 2008 Acht Stationen, St.Franziskus, Regensburg, D
Anna Kocourková. "Fotografie", Kunstverein Das Damianstor, Bruchsal, D

SKUPINOVÉ

- 1967 II. výstava fotografií Fotoklubu Škoda, Malá galerie, Plzeň
- 1968 III. výstava fotografií Fotoklubu Škoda, Výstavní síň, Nám. Republiky 16, Plzeň (KK)
- 1968 XI. Celostátní výstava amatérské fotografie, Výstavní síň ÚLUV, Praha, katalog
- 1970/71 I. Celosvazová výstava výtvarné fotografie 70, Staroměstská radnice, Praha, katalog
- 1972 Tvorba životního prostředí, EX Plzeň, Pavilon D (KK)
- 1972 Ženy s kamerou I, Staroměstská radnice, Praha, katalog
- 1973 Manželé s kamerou, Staroměstská radnice, Praha (KK), katalog
- 1974 Ženy s kamerou II, Staroměstská radnice, Praha, katalog
- 1976 Štít Viléma Heckla, Liberec (KK)
- 1977 Ženy s kamerou III, Staroměstská radnice, Praha, katalog
- 1981 12. ročník soutěže barevných diapozitivů, Zruč nad Sázavou
- 1988 Bienále fotografie přírody, Technické muzeum, Brno, katalog
- 1989 Divadelní fotografie, Hronov, Svitavy, Dolní Benešov (KK)
- 1990 Divadelní fotografie, Výstavní síň Fotochemy, Hradec Králové (KK)
- 1989–93 Chebsko – Tvůrčí dílny dokumentární fotografie, Museum Aš (KK), katalogy
- 1994 Die Künstlergilde-Kulturlandschaft Egerland–němečtí a čeští umělci, München, D, (KK), katalog
- 1996 Die Künstlergilde-Kulturlandschaft Egerland–němečtí a čeští umělci, Wendlingen, D, (KK), katalog
- 1996 Grenzbereiche, Fotografien aus Deutschland Tschechien und Österreich 1986–96 (KK), katalog
- Grenzbereiche, Salzstadel, Regensburg, München, D (KK)
- Grenzbereiche, Muzeum, Český Krumlov (KK)
- 1998 Ašsko po deseti letech, Museum Aš (KK)
- 2000 Retrovie-Avanguardia, Museo Casabianca, Malo, I (KK), katalog
- 2002 Retrovie-Avanguardia, Galerie města Plzně (s Karlem Kocourkem)
- 2002/03 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Museum Moderner Kunst-Stiftung Wörlen, Passau, D (KK)
- Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Kloster Aldersbach, D (KK)

- 2003 Retrovie-Avanguardia, Dům umění Opava (KK)
 Retrovie-Avanguardia, Kunstforum Schloss Almegg, A (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Raiffeisen Forum
 der Raiffeisenlandesbank OÖ, Linz, A (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Museo Casabianca
 Malo, I (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Villa Ghellini,
 Villaverla, I (KK)
- 2004 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Kunstraum Palais
 Porcia, Wien, A (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Erzbischöfliches Dom
 und Diözesanmuseum, Wien, A (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Bayerisch Eisenstein,
 D (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Budova Evropského
 parlamentu, Brusel, B (KK)
 Grenze zwischen Zeit und Ewigkeit, Alfred Kubin Galerie, München,
 D (KK)
- 2005 Retrovie-Avanguardia, Pevnost Kluž, Bovec, SL (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, St. Josefsheim,
 Plattling, D (KK)
 Grenze zwischen Zeit und Ewigkeit, Galerie des Pfarrhauses in Mißlareuth,
 D (KK)
 Grenze zwischen Zeit und Ewigkeit, Bankhaus Straubing, D (KK)
 Grenze zwischen Zeit und Ewigkeit, Diözesanmuseum Bamberg, D (KK)
 Grenze zwischen Zeit und Ewigkeit, Heimathaus Traunreuth, D (KK)
 Les, Galerie města Plzně, katalog
 Kunstsucht 2005, Landkreisgalerie, Schloss Neuburg, D (KK)
 Kunstkaufhaus 2005, Regensburg, D
- 2006 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Muzeum Slaska
 Cieszynskiego, Cieszyn, PL (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Muzej Mimara, Zagreb,
 HR (KK)
 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis, Museum Stift Stams,
 A (KK)

- 2006 Fotokunst aus den drei Ländern, der Ball ist rund ...,
Messepark Kohlbruck, Passau, D
Nezapomenutelní absolventi, Ateliér fotografie Galerie U Jakoba, Opava
X+X, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy, katalog
- 2007 Sanctus Ioannes Nepomucenna Medioeuropaensis Múzeum mesta
Bratislavy, SK (KK)
Pilseni Hab (Plzeňská pěna), Pécsi Galéria, Pécs, H, katalog
10 let – Artotéka města Plzně, Galerie města Plzně, Plzeň, katalog
Dialog 8, Museum St. Ulrich, Regensburg, D, 2007, katalog
Bestandsaufnahme/Totale Poesie, Oberplan/Ulrichsberg, Ulrichsberg,
A (KK), katalog
Jasná zpráva, Galerie města Plzně, Plzeň (KK), katalog
- 2008 Bestandsaufnahme/Totale Poesie, Oberplan/Ulrichsberg,
Horná Planá (KK), katalog
Bestandsaufnahme/Totale Poesie, Oberplan/Ulrichsberg, Pädagogische
Akademie, Linz, A (KK), katalog
Šumava / Böhmerwald, Purkrabství hradu Klenová (KK)
- 2009 Böhmen liegt am Meer, Städtische Galerie Bremen, Bremen, D (KK),
katalog
Šumava / Böhmerwald, Purkrabství hradu Klenová (KK)
Böhmen liegt am Meer, Botschaft der Tschechischen Republik,
Berlin (KK)

ÚČAST NA WORKSHOPECH

- 1988–92 Chebsko–Aš, Luby, Františkovy Lázně, Mariánské Lázně, Cheb (KK, OK)
1989 Tvůrčí dílna divadelní fotografie, Hronov (KK)
1998 Ašsko po deseti letech (KK, OK)
1999 Retrovie-Avanguardia, Malo, Vicenza, I (KK)
2008 Ašsko po dvaceti letech (KK, OK)

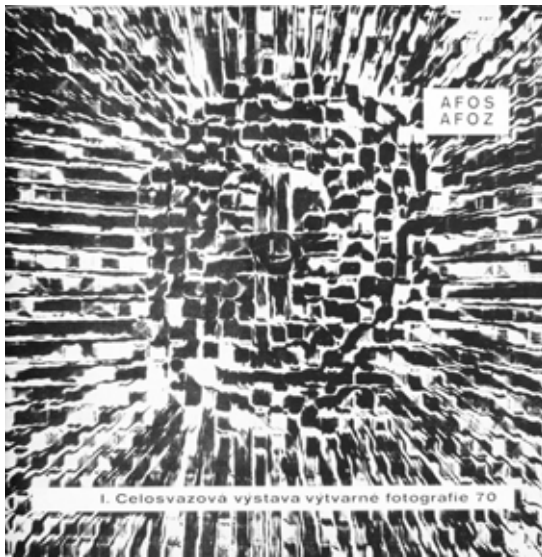
ODBORNÉ VEDENÍ WORKSHOPU

- 2007 Bestandsaufnahme / Total Poesie, Oberplan (Horní Planá), CZ / Ulrichsberg, D

POUŽITÉ ZKRATKY

- A Rakousko
B Belgie
CZ Česká republika
D Německo
H Maďarsko
HR Chorvatsko
I Itálie
KK Karel Kocourek
OK Ondřej Kocourek
PL Polsko
SL Slovinsko

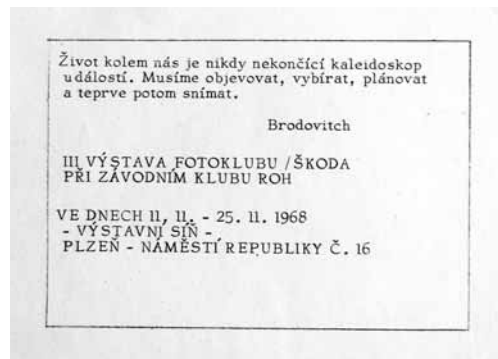
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

Katalog k výstavě I. Celosvazové výstavy výtvarné fotografie, Staroměstská radnice, Praha, 1970

Katalog k XI. Celostátní výstavě amatérské fotografie, Výstavní síň ÚLUV, Praha 1968

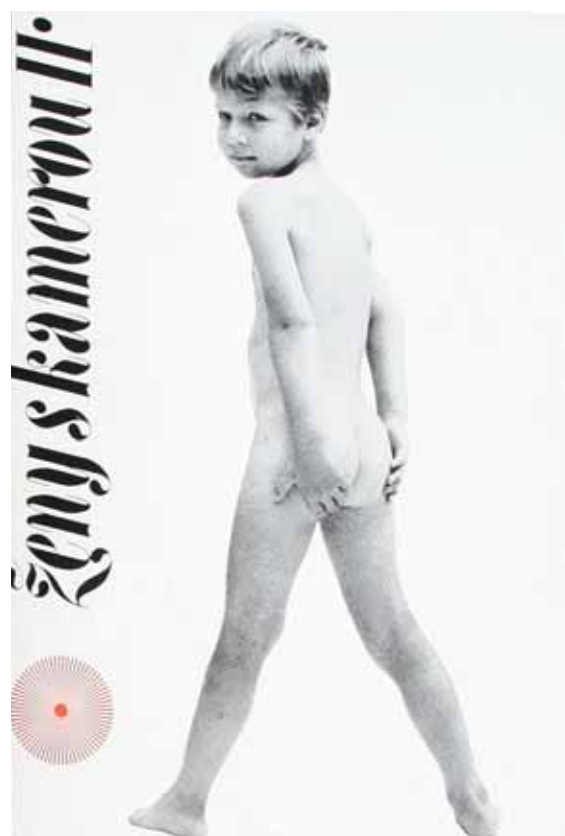

Pozvánka na III. výstavu fotografií Fotoklubu ŠKODA, 1968

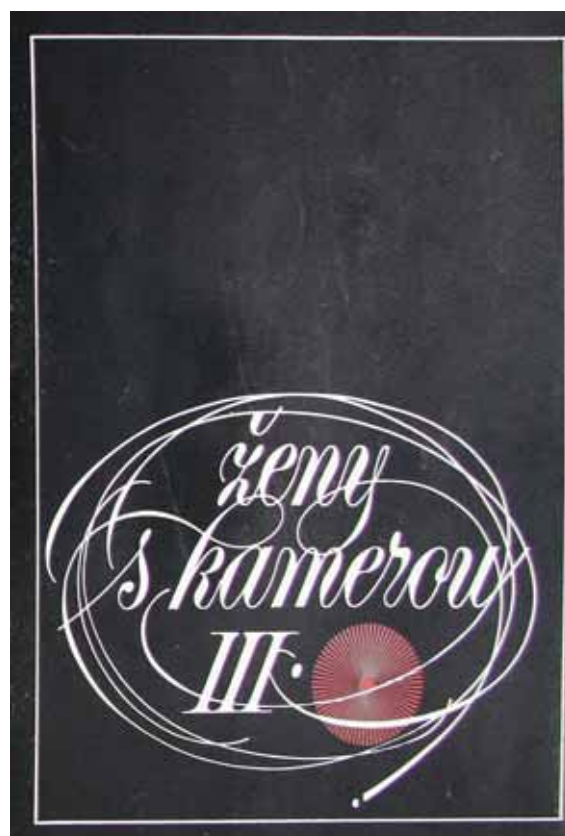

Katalog k výstavě Ženy s kamerou I, Staroměstská radnice, Praha, 1972

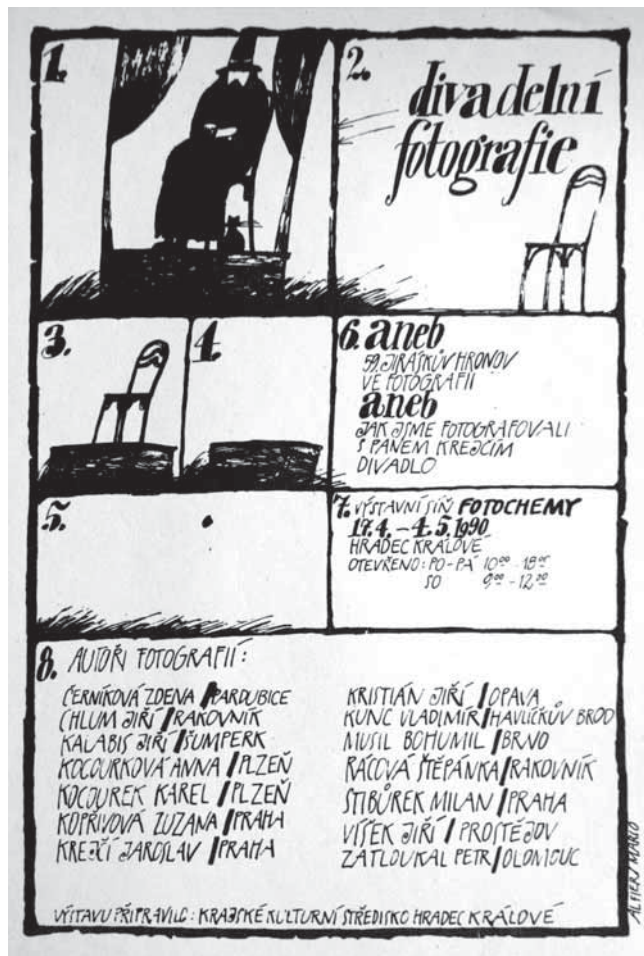

Katalog k výstavě Ženy s kamerou II, Staroměstská radnice, Praha, 1974

Katalog k výstavě Ženy s kamerou III, Staroměstská radnice, Praha, 1977

Vernisáž výstavy
 Obraz okamžiku/Totální poezie,
 Horní Planá/Ulrichsberg, 2008

Pozvánka na výstavu Divadelní fotografie, Výstavní síň Fotochema, Hradec Králové,

Pozvánka na výstavu fotografií AK v rámci sympozia Grenzgänger, Schwarzenberg, 1992

Wir laden Sie herzlich ein
 zur Präsentation der Ausstellung

**Bestandsaufnahme/Totale Poesie
 Obraz okamžiku/Totální poezie
 Horní Planá /Ulrichsberg**

Anna und Karel Kocourek
 Schülerinnen und Schüler der ZŠ Horní Planá
 Schülerinnen und Schüler der HS Ulrichsberg

Montag, 1. Dezember 2008, 13 Uhr
 an der Pädagogischen Hochschule OÖ,
 Kopplshofstraße 40, 4020 Linz

Dauer der Ausstellung: bis 30. Januar 2009

Das Projekt „Bestandsaufnahme/ Totale Poesie“ wurde im Jahr 2007/08 im Rahmen des Bundesprojektes „Grenzgänger“ durchgeführt.

Jolana Moravcová, Anna a Karel Kocourkovi, 2009 (na stěnách nahoře, Fotografické obrazy, originály z roku 1970)

Jan Schýbal, Aš po dvaceti letech, 2008 (na fotografii Ondřeje, Anna a Karel Kocourkovi)

Anna Kocourková, Dvojportrét, 26. 7. 2009

JMENNÝ REJSTŘÍK

- Baptista, Milan 62
Bartek, Vojtěch 6, 30, 40, 62
Bauer, Anna, Maria 49
Beneš, Jaroslav 44
Birgus, Vladimír 37, 40, 63
Boháč, Jaromír 41, 63
Boštík, Václav 20
Braný Antonín 14, 60
Brychtová, Jaroslava 37
Bukovský, Stanislav 6, 10, 30, 32
Cudlín, Karel 43
Čekanová, Markéta 63
David, Jiří 51
Degl, Jiří 10, 51, 53,
Delaunay, Robert 20
Drhovský, Karel 50
Dukát, Vojtěch 54
Dvořák, František 7, 13
Dvořáková, Alena 5
Egger, Herbert 45
Fassati, Tomáš 40
Fenclová, Helena 7, 44, 46
Fiala, Václav 49, 51, 60
Ficher, Viktor 5
Fišer, Marcel 53
Flitner, Bettina 44
Foltýn, Jiří 43
Frančeová, Eva 14
Gagstädter, Klaus 65
Guzzonato, Pino 20
Halámek, Zdeněk 40
Hanke, Jiří 44
Hauner, Miroslav 8
Heckl, Vilém 13
Hodonský, František 44, 53
Honzík, Karel 32
Horálek, Jaroslav 44
Horálková, Helena 44
Huber, Hubert 20, 51, 53, 61
Hundertwasser, Fritz 20
Hurta, Vojtěch 49
Illek, Zbyněk 13, 14, 39, 40, 57
Issa, Salim 5
Jakubcová, Libuše 14
Jindra, Petr 44
Kahn, Paul 44
Kalleitener, Herbert 65
Kliment Lukáš 14
Klostermann, Karel 15, 29, 53
Kocourek, Ondřej
3, 4, 32, 37, 39, 43, 65
Kocourková, Pavla 37, 38, 65
Koelbel, Herlinde 44
Kolář, Jiří.20

Kolář, Viktor 30
Kornatovský, Jiř 511
Kosová, Petra 63
Krejčí, Jaroslav 7
Kubínová, Růžena 40
Kudera-Křapík, V. 11, 32
Kůs, Tomáš 46, 49, 50
Kužel, Milan.14
Kyndrová, Dana 44
Lamarová, Milena 7
Lamr, Aleš 29, 51
Legay, Christian 44
Lhoták, Kamil 29
Lindenbauer, Alois 44
Lněnička, Antonín 10
Macků, Jiří 14
Maleček, Ondřej 53
Malina, Václav
5, 20, 26, 44, 46, 51, 53, 58, 63
Medková, Emila.25
Miura, Makoto 49
Mlčoch, Jan 37
Mondrian, Piet 20, 36
Moser, Koloman 20
Moucha, Josef 14, 44, 59, 63
Müller, Sussi 65
Nepomucký, Jan 50, 51
Nitsch, Hermann 20
Novák, Ladislav 20
Podestát, Václav 2, 3, 14
Pöhn, Manfred 53
Pöhnl, Herbert 65
Pták, František, 40
Rathouský, Luděk 53
Rauner, Jan 14
Ray, Man 20
Reichmann, Vilém 26, 40
Reiter-Seidl, Edda 51
Reiter, Erwin 45
Riepka, Jürgen 51
Rigby, John 43
Rittstein, Michael 51, 53
Rodriguez, Jorge, Luis 49
Rothermel, Tilman 24, 25
Rykr, Václav 40
Sadovská, Dorota 51
Samec, Jan 53
Scarpo Carlo 20
Scheufler, Pavel 41
Schiffkorn, Aldemar 46, 50, 53, 63
Schlemihl, Petr 23, 24
Schýbal, Jan 61
Sikula, Petr 30
Singer, Michal 53
Soto, Jesús, Rafael 20
Sousedík, Bořek 14

Stein, Štěpánka 5
Stifter, Adalbert 52, 53
Stifter, Georg 45, 53
Stifter, Wolfgang 51
Sudek, Josef 30
Sýkora, Ladislav 44, 53
Šimánek, Dušan 26
Šimek, Jaroslav 7
Šimek, Václav 42
Šmok, Ján 7, 13, 37, 40
Španihel, Jan 49
Štecha, Pavel 14
Štreit, Jindřich.2, 38
Štýbr, Pavel 26
Štýrský, Jindřich.25
Tausk, Peter 7, 13
Trčka, František 10, 30, 32
Trčková, Šárka 32
Tuček, Jiří 43
Uldrych, Karel 64
Urbani, Angelo 51
Valouch, Jiří 63
Valtr, Karel 44
Vávra, Josef 14
Velkoborský, Petr 44
Vojtěchovský, Miroslav 14, 40
Von Vortster, Renate 44
Wall, Richard 19
Wess, Gerald 45
Wörlen, Hanns, Egon 63
Wöss, Gerhard 52, 53
Zemanová, Jana 7, 44, 46
Zetler, Christian, Johannes 49
Zhoř, Igor 40
Zykmund, Václav 12, 26
Žůrek, Radim 5
Žůrková, Barbora 5